அருள் உரை

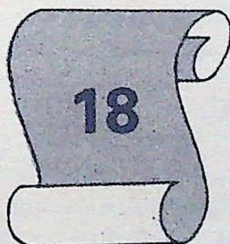

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜூலை 1993

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை - 600 002.

குரு

குரு பரம்பரை

அத்வைத ஆசார்யர் என்றால் உடனே எல்லாரும் நம்முடைய ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாளைத்தான் நினைத்துக் கொள்வீர்கள். அவர்தான் பரமேச்வராவதாரமாக வந்து, அத்வைதத்தை நன்றாக விளக்கி, என்றைக்கும் பெயர்க்க முடியாமல் ஸ்தாபனம் செய்துவிட்டுப் போனவர். ஆனால் அவர்தான் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை முதலில் கண்டுபிடித்தார் என்றில்லை. அவருக்கு ரொம்ப முன்னாடி, லோகத்தின் முதல் கிரந்தமான வேதத்திலேயே–இப்படிச் சொல்வதுகூடத் தப்பு. லோகத்தையே பிரம்ம வேதத்தை guide ஆக வைத்துக் கொண்டுதான் சிருஷ்டி பண்ணியிருக்கிறார். அதனால் அதை லோகத்தின் முதல் கிரந்தம் என்கிறதுகூடச் சரியில்லைதான். அப்படிப்பட்ட, லோக சிருஷ்டிக்கும் முந்தியதான வேதத்தி லேயே–அத்வைதத் தத்வம் சொல்லியிருக்கிறது. வேத சிரஸ் (மறைமுடி) என்கிற உபநிஷத்துகளிலெல்லாம் இந்தத் தத்வம் நிறையச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கிருஷ்ண பரமாத்மா பகவத் கீதையில் முடிவாக இதைத்தான் சொல்லியிருக்கிறார். 'கீதை' என்றால் 'பகவத் கீதை' என்றே இப்போது பிரஸித்த மாயிருந் தாலும், ஒவ்வொரு ஸ்வாமிக்குமான புராணத்தைப் பார்த்தால் 'தேவீ கீதை,' 'சிவ கீதை' என்றெல்லாம் வரும். அந்தத் தெய் வங்களும் முடிவாக அத்வைத உபதேசமே செய்திருக்கின்றன. அப்புறம் ஆசார்யாள் (ஆதிசங்கரர்) வரையில் அனேக குருக் கள் வந்திருக்கிறார்கள்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி தத்தாத்ரேயர், நாராயணன், பிரம்மா

ஆகியவர்களை அத்வைத சம்பிரதாய ஆசாரிய வரிசையில் முதலில் சொல்வது வழக்கம். இந்தத் தெய்வக்குருக்களுக்கு அப்புறம் வஸிஷ்டர், சக்தி, பராசரர், வியாஸர் என்ற ரிஷிகள் அத்வைதத்தை அப்பாவிடமிருந்து பிள்ளையாகப் பெற்று உபதேசம் செய்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் ரிஷிகள்.

ரிஷிகளை மனுஷ்ய ஆசார்யர்களோடு சேர்க்கக் கூடாது. மனுஷ்யர்கள் அறிய முடியாததை அறிகிற, மனுஷ்யர்களுக்குத் தெரியாததைப் பார்க்கிற, மனுஷ்யர்கள் கேட்காததைக் கேட் கிற, மனுஷ்யர்களால் செய்ய முடியாததைச் செய்கிற அதீந்திரிய சக்திகள் உள்ளவர்களே ரிஷிகள். ஆகாசத்தில் பரவியுள்ள பரமாத்மாவின் சுவாஸச் சலனங்களான சப்தங் களை மந்திரங்களாகப் பிடித்துத் தரக் கூடிய மகாசக்தி படைத் தவர்கள். அதனால் இவர்களை சாதாரணமாக மனுஷ்ய இனத்தோடே சேர்ப்பதில்லை.

உதாரணமாக, கோயில்களில் பிரதிஷ்டையாகியிருக்கிற மூர்த்திகளை நாலைந்து தினுசாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள்–ஸ்வயம்வியக்தம், தைவிகம், மானுஷம், ஆஸுரம், ஆர்ஷம் என்று.

ஸ்வாமி தானாகவே ஓர் இடத்தில் லிங்கமாகவோ, விக்ரஹ மாகவோ ஆவிர்பவிப்பதற்கு 'ஸ்வயம் வியக்தம்' என்று பெயர். 'ஸ்வயம்பு', 'சுயம்பு', 'தான்தோன்றி' ('தாந்தோணி யம்மன்' என்கிறதில் வரும் 'தாந்தோணி') என்பதெல்லாம் அதைத்தான்.

சிவ ஸ்தலங்கள் பலவற்றில் ஸ்வயம்பு லிங்கம் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். வைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீரங்கம், திருப்பதி, பத்ரிநாத், ஸ்ரீமுஷ்ணம், நைமிசாரண்யம், புஷ்கரம், ஸாளக்ரா மம், நான்குநேரி என்று எட்டை ஸ்வயம்வியக்த க்ஷேத்ரங் களாகச் சொல்கிறார்கள்.

தேவர்கள் பிரதிஷ்டை பண்ணினது தைவிகம். காஞ்சீபுரத் தில் அம்பாளே மண்ணை லிங்கமாகப் பிடித்து வைத்தாள். திருவீழிமிழலையில் மஹாவிஷ்ணுவே லிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்தார். அனேக ஸ்தலங்களில் இந்திரன் தோஷம் நீங்குவதற் காக ஈச்வரனையோ, விஷ்ணுவையோ பூஜை பண்ணினதாகச்

சொல்வார்கள். இதெல்லாம் 'தைவிகம்.' இதற்கு நேர் எதிர் வெட்டாக திரிசிரன், ஓணன் மாதிரியான அசுரர்கள் ஸ்வாமியைப் பிரதிஷ்டை செய்த இடங்கள்தான் திரிசிரபுரம் என்ற திருச்சினாப்பள்ளி, காஞ்சீபுரத்தில் உள்ள ஓணகாந்தன் தளி முதலிய இடங்கள். அஸுரர் பிரதிஷ்டை செய்ததுதான் 'ஆஸுரம்.'

மனுஷ்யர்கள் – அனேக ராஜாக்களும் பக்தர்களும் – பிரதிஷ்டை பண்ணினதுதான் 'மானுஷம்' என்று நீங்களே புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள்.

இன்னொன்று 'ஆர்ஷம்' என்று சொன்னேனல்லவா? 'ஆர்ஷம்' என்றால் 'ரிஷிகள் பண்ணினது' என்று அர்த்தம். குற்றாலத்தில் அகஸ்திய மஹரிஷி மூர்த்திப் பிரதிஷ்டை பண்ணியிருக்கிறார். சிக்கலில் வஸிஷ்ட மஹரிஷி, திருக்களரில் துர்வாஸர், ஜம்புகேச்வரம் என்ற திருவானைக்காவில் ஜம்பு மஹரிஷி என்றிப்படி அனேக க்ஷேத்திரங்களில் ஆர்ஷப் பிரதிஷ்டைதான். ஏதோ, இப்போது நினைவில் வருவது, வாயில் வருவதை மட்டும் சொன்னேன்.

இதை எதற்குச் சொல்ல வந்தேன் என்றால் பொதுவாக தேவ ஜாதி, அஸுர ஜாதி, மனுஷ்ய ஜாதி என்று மூன்றைத் தான் நாம் சொன்னாலும், இங்கே 'ஆர்ஷம்' என்று ரிஷிகளை மனுஷ்யர்களோடு சேர்க்காமல் தனி இனமாக வைத்திருக்கிறது என்று காட்டத்தான்!

மானுஷ லிங்கம் என்று ராஜ ராஜ சோழன் பிருஹதீச்வரப் பிரதிஷ்டை பண்ணும்போதுகூட நேராக அவனே பண்ணாமல் கருவூர்ச் சித்தரைத்தான் பிராணப் பிரதிஷ்டை செய்ய வைத்திருக்கிறான். இதே மாதிரி 'ரிஷிகள்' என்று சொல்லுகிற அளவுக்குத் திவ்ய சக்தி இல்லாதவர்களானாலும் அந்தந்தக் காலத்தில் உள்ள மஹான்களை, ஸித்த புருஷர்களைக் கொண்டே மானுஷ லிங்கங்கள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இப்போதுகூட காலனிக்குக் காலனி புதுக்கோயில் கட்டுகிறபோது யாராவது ஒரு ஸ்வாமியைக் கூப்பிட்டு வைத்துக் கொண்டுதானே கும்பாபிஷேகம் பண்ணுகிறீர்கள்? ஆனால் பிராணப் பிரதிஷ்டை முதலானதுகளை சிவாச்சாரியர்

களோ, பட்டர்களோதான் செய்கிறார்கள். இவர்கள் நியமத்தோடு செய்தால், மந்திரங்களுக்கே ஸ்வயமான வீர்யம் உண்டாதலால், மந்திரவத்தாக இவர்கள் செய்யும் பிரதிஷ்டையிலும் தெய்வ ஸான்னித்யம் உண்டாகி லோகத்துக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்.

ரிஷிகள் தனி இனம் மாதிரி என்று சொல்ல வந்தேன்.

தேவ தர்ப்பணம், பித்ரு தர்ப்பணம், ரிஷி தர்ப்பணம் என்னும்போதும் ரிஷிகளைத் தனி இனமாகத்தான் வைத்திருக்கிறது.

அத்வைத ஸம்பிரதாயத்தில் தக்ஷிணாமூர்த்தி, தத்தர், நாராயணர், பிரம்மா ஆகிய தேவர்களுக்கு அப்புறம், வஸிஷ்டர், சக்தி, பராசரர், வியாஸர் என்ற ரிஷிகள் குருமார்களாக வந்தார்கள். வியாஸரின் பிள்ளை சுகர். அவர் மனுஷ்யர், ரிஷி, தேவர் எல்லாரையும்விடப் பெரியவர். சுகப்பிரம்மம் என்றே சொல்லப்பட்டவர். பிரம்மமாக இருந்த சுகர் பிரம்மச்சாரி. அதனால் அவருக்கப்புறம் பிள்ளை வழியில் சம்பிரதாயம் போகவில்லை. சிஷ்யர் வழியில் போயிற்று.

சுகருக்கு அப்புறம்தான், ரிஷிகள் என்று சொல்ல முடியாத ஸன்னியாஸிகளான கௌடபாதரும், அவருக்கப்புறம் அவருடைய சிஷ்யரான கோவிந்த பகவத் பாதரும் அத்வைத ஆசார்யர்களாக வந்தார்கள். ரிஷிகள் எல்லோரும் ஸன்னியாஸிகள் அல்ல. அவர்கள் பத்னிகளோடு இருந்திருக்கிறார்கள். அருந்ததி வஸிஷ்ட மஹரிஷிக்குப் பத்தினி, அனஸூயை அத்ரி மஹரிஷிக்குப் பத்தினி என்றெல்லாம் படிக்கிறோமல்லவா? யக்ஞம், யக்ஞோபவீதம் (பூணூல்) முதலியவை ரிஷிகளுக்கு உண்டு. ஸன்னியாஸிகளுக்கு இவை இல்லை. ஸன்னியாஸிகளான கௌடபாதருக்கும் கோவிந்த பகவத் பாதர்களுக்கும் அப்புறம்தான் 'ஆசார்யாள்' என்ற மாத்திரத்தில் குறிப்பிடப்படும் ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர்கள் வந்தார்கள். சுகர் முதல் வருகிற துறவிகளான ஆசார்யர்களுக்குப் 'பரிவ்ராஜகர்கள்' என்று பெயர். 'பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜக' என்பது வழக்கம்.

பரமேச்வரனானாலும் மனுஷ்ய ரூபத்திலேயே இருந்துகொண்டு, மனுஷ்யர் மாதிரியே காரியம் செய்து காட்டினவர்

நம் ஆசார்யாள். மனுஷ்யராக இருந்து கொண்டே ரொம்பவும் சக்தியோடு வைதிக தர்மத்தை, அத்வைதத்தை நிலை நாட்டியதுதான் அவர் பெருமை.

ஆசார்யாளுடைய நேர் குரு என்பதால் கோவிந்த பகவத் பாதருக்குப் பெருமை. ஆசார்யாளே 'பஜ கோவிந்தம், பஜ கோவிந்தம், பஜ கோவிந்தம்' என்று மூன்று தரம் சொல்லும் போது, கிருஷ்ணனோடுகூடத் தம் குருவையும் நினைத்துக் கொண்டுதான் சொல்லியிருக்கிறார். பகவானுக்கு எத்தனையோ நாமாக்கள் இருந்தாலும், ஆசார்யாள் 'கோவிந்த' நாமத்தையே 'ஸெலக்ட்' பண்ணினதற்குக் காரணம், அது தம் குருவின் பெயராகவும் இருக்கிறது என்பதுதான்.

நாராயணம், பத்மபுவம், வஸிஷ்டம்
சக்திம் ச தத்புத்ர பராசரம் ச।
வ்யாஸம் சுகம் கௌடபதம் மஹாந்தம்
கோவிந்த யோகீந்த்ரம் அதாஸ்ய சிஷ்யம்॥
ஸ்ரீ சங்கராசார்யம் அதாஸ்ய பத்ம
பாதம் ச ஹஸ்தாமலகம் ச சிஷ்யம்।
தம் தோடகம் வார்த்திககாரம் அன்யான்
அஸ்மத் குரூன் ஸந்ததம் ஆனதோஸ்மி॥

என்கிற ச்லோகத்தில், அத்வைத ஆசார்ய பரம்பரையை முழுக்கச் சொல்லி, 'இப்படிப்பட்ட எல்லோரையும் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்' என்று முடித்திருக்கிறது. அத்வைத குரு பரம்பரையை 'பிரம்ம வித்யா ஸம்பிரதாய கர்த்தா'க்கள் என்றே சொல்வார்கள். இதில் முதலில் நாராயணன். அதாவது மஹாவிஷ்ணு. அப்புறம் 'பத்மபுவன்' என்றது பிரம்மா; தாமரையில் உண்டானவர் என்று அர்த்தம். அதற்கப்புறம் வஸிஷ்டர், சக்தி, பராசரர், வியாஸர், சுகர், கௌடர், கோவிந்த பகவத் பாதர் இவர்களைச் சொல்லி, இப்படிச் சொல்லும்போதே கௌடபாதருக்கு மஹான் ('மஹாந்தம்') என்றும் கோவிந்தருக்கு 'யோகீந்திரர்' என்றும் சிறப்புக் கொடுத்திருக்கிறது. ஆசார்யாளுக்கு மட்டும் 'ஸ்ரீ' போட்டுத் தனி மரியாதை கொடுத்து 'ஸ்ரீ சங்கராசார்யம்' என்று 'ஆசார்ய' பதத்தையும் கொடுத்துக் கௌரவம் சொல்லியிருக் கிறது. அதற்கப்புறம், ஆசார்யாளின் முக்கியமான சிஷ்யர்

களாக இருக்கப்பட்ட பத்மபாதர், ஹஸ்தாமலகர், தோடகர், ஸுரேச்வரர் ஆகியவர்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஸுரேச்வரர்' என்று சொல்லாமல் 'வார்த்திகக்காரர்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'வார்த்திகம்' என்ற விளக்கவுரை எழுதியவர் ஸுரேச்வரர். அதனால் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது. 'வார்த்திகம் என்றால் பாஷ்யம், வியாக்யானம், விரிவுரை என்ற மாதிரியான விளக்கம். உபநிஷதங்களை விளக்கி ஆசார்யாள் பாஷ்யம் எழுதினாரென்றால், அவற்றில் பிருஹதாரண்யம், தைத்திரீயம் இவற்றுக்கான பாஷ்யங்களையும் இன்னும் விரிவாக விளக்கி 'வார்த்திகம்' எழுதினவர் ஸுரேச்வராசார்யாள். இவர் வரையில் பேரைச் சொல்லி, அப்புறம் த்னியாகப் பேர் சொல்லாமலே, 'அவர்களுக்கப்புறம் இன்றுள்ள எங்கள் குருவரைக்கும் வந்துள்ள எல்லா ஆசார்யர்களுக்கும் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்' என்று ச்லோகம் முடிகிறது.

இங்கே சொன்னது ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்களை ஆசார்யராகக் கொண்டவர்களின் குரு பரம்பரா ச்லோகம். மற்ற ஸம்பிரதாயத்தவர்களும் தங்கள் தங்கள் குரு பரம்பரையைத் தெரிந்து கொண்டு, அவர்கள் பெயரைச் சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டும்.

ஆத்ம ஜ்யோதிஸை (ஜோதி'யை)ப் பூர்ணமாகப் பிரகாசிக்கச் செய்யவும், துக்கமில்லாமல் இருப்பதற்குரிய ஸாதனங்களைச் சொல்லவும் நமக்கு ஆசாரிய பரம்பரை வேண்டும். ஓர் ஆசாரியர் தமக்குப் பிற்காலத்தில் தம் காரியத்தைச் செய்ய மற்றொருவருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கிறார். இப்படி வருபவர்களின் வரிசைதான் ஆசாரிய பரம்பரை. அந்தப் பரம்பரை விஷயத்தில் நாம் நிரம்ப நன்றியுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். ஆத்ம ஜ்யோதிஸை அடைய வேண்டிய மார்க்கமாகிய நிதியைக் காப்பாற்றித் தந்தவர்கள் அவர்களே! யார் யார் மூலமாக இந்த நிதியானது லோகத்தில் இன்றுவரையில் வந்திருக்கிறதோ, அவ்வளவு பேரையும் த்யானித்தால் அதிக அனுக்கிரஹம் உண்டாகும். ஆகவே குரு பரம்பரா ஞானமானது ஆத்ம தத்வத்தில் நாட்டமுடையவர்களுக்கு அவசியம் இருக்க வேண்டும்.

சாச்வத ஐச்வரியமான ஆத்ம ஸாம்ராஜ்யத்தை நமக்குக்

காட்டிக் கொடுத்த இந்த எல்லா ஆசார்யர்களின் பெயரையும் தினமும் சொல்லி, இந்த ச்லோகத்தால் அவர்களையெல்லாம் அனைவரும் நமஸ்கரிக்க வேண்டும்.

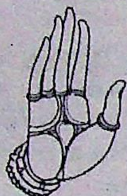
இங்கே ஆத்ம ஸாம்ராஜ்யம் என்று சொன்னேன். முதலில் ஒரு வேடப் பையனுக்கு ஸாம்ராஜ்யம் கிடைத்த கதையில் ஆரம்பித்தேன். அப்புறம் எங்கேயோ அத்வைத குரு பரம்பரை என்று கொண்டு போய்விட்டேன்! அதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? சொல்கிறேன்:

ஆசார்யாளுக்கு முந்தி மனுஷ்ய ரூபத்தில் இருந்து கொண்டு அத்வைதோபதேசம் செய்தவர்களில் அவருடைய குருவான கோவிந்தர், குருவுக்குக் குருவான பரமகுரு கௌடபாதர் ஆகிய இரண்டு பேரை மட்டும் ச்லோகத்தில் சொல்லியிருந்தாலும், லோகத்திலும் பொதுவாக இந்த இருவரின் பேர் மட்டும் கொஞ்சம் தெரிந்திருந்தாலும், வேறு சில மனுஷ்ய ரூப அத்வைத ஆசார்யர்களும் நம் பகவத்பாதாளுக்கு முந்தியே, சுகருக்கு அப்புறம் இருந்திருக்கிறார்கள்.

நாராயணனிலிருந்து சுகர் வரையிலானவர்களை, அத்வைதிகளைப் போலவே மற்ற ஸித்தாந்திகளும் தங்கள் தங்கள் கொள்கைகளுக்கு மூல புருஷர்களாக வைத்துக் கொண்டு நமஸ்காரம் செய்கிறார்கள். ஆனால் கௌடபாதர், கோவிந்த பகவத்பாதர் இருவரும் அத்வைதந்தான் தத்வம் என்று, மற்ற ஸித்தாந்தங்களை நிராகரித்துத் தீர்மானம் பண்ணியிருப்பதால், இவர்கள் அத்வைதிகளுக்கு மட்டுமே ஆசார்யர்கள் ஆவர். இப்படி exclusive-ஆக அத்வைதத்துக்கு மட்டுமே கிரந்தங்களை உபகரித்தவர்களில் ஆசார்யர்களுக்குப் பூர்வத்தில் வேறு சிலரும் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பேரையாவது உங்கள் காதில் போட்டு வைக்கிறேன். ஆத்ரேய ப்ரம்மநந்தி என்பவர் ஒருத்தர்; ஸுந்தர பாண்டியர் என்று ஒருத்தர் (ஏதோ தெற்கத்தி ராஜா பேர் மாதிரி இருக்கிறது!); பர்த்ரு ப்ரபஞ்சர் என்று இன்னொருவர்; பர்த்ருஹரியும் ஒருவர். ப்ரம்மதத்தர் என்று ஒருத்தர், ஸூத்ரபாஷ்யமே பண்ணியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இன்னொருத்தர் த்ரவிடாசார்யார். இந்தத் த்ரவிடாசாரியாரை விசிஷ்டாத்வைதிகளும் தங்கள் ஸித்தாந்தத்தை ஆதரிப்பவர் என்று சொல்லிக் கொள்வதுண்டு.

இவர்களுடைய கிரந்தம் எதுவும் இப்போது பூர்ணமாக நமக்குக் கிடைக்கா விட்டாலும், ஸாக்ஷாத் நம் சங்கர பகவத் பாதாள் உள்படப் பிற்கால அத்வைத கிரந்த கர்த்தாக்கள் இவர்களை மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

இவர்களில் த்ரவிடாசார்யார்தான் நம் கதைக்கு ஸம்பந்தப் பட்டவர்.

த்ராவிட விஷயம்

'தமிழ்' என்பதுதான் 'த்ரவிட' ('திராவிடம்' என்பது). முதல் எழுத்தான 'த' என்பது 'த்ர' என்று இருக்கிறது. இப்படி 'ர' கரம் சேருவது ஸம்ஸ்கிருத வழக்கு. மேலே சொன்ன ச்லோகத்தில் வருகிற 'தோடகர்' என்ற பேரைக்கூட 'த்ரோடகர்' என்று சொல்லுகிற வழக்கம் இருக்கிறது. இதனால் சில பேர் ஸம்ஸ்கிருதத்தையே 'ரொம்ப' ஸம்ஸ்கிருதமாக்கி 'தேகம்' என்பதைக்கூட 'த்ரேகம்' என்று சொல்கிறார்கள்!

த-மி-ழ் என்பதில் 'த', 'த்ர' வாகியிருக்கிறது. 'மி' என்பது 'வி' என்றாகியிருக்கிறது. 'ம'வும் 'வ'வும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுவதற்கு ஃபைலாஜிக்காரர்கள் (மொழி ஒப்பு இயல் நிபுணர்கள்) நிறைய உதாரணம் கொடுப்பார்கள். ஸம்ஸ்கிருதத் துக்குள்ளேயே இதில் ஒன்று மற்றதாகும். உதாரணமாக 'சாளக் ராவம்' என்பதுதான் 'சாளக்ராமம்' என்றாகியிருக்கிறது. ஸம்ஸ் கிருதத்தில் 'மண்டோதரி' என்பதைத் தமிழில் 'வண்டோதரி' என்கிறோம். 'த்ரவிட' என்பதையே 'த்ரமிட' என்றும் சொல்வ துண்டு. 'ழ'வும் 'ள'வும் மாறுவது சகஜம். மதுரை, ராமநாத புரம் ஜில்லாக்களில் போனால் "வாளைப் பளத்தில் வளுக்கி விளுந்திடப் போறே" என்று சொல்வார்கள். 'ழ'வுக்கும் 'ள'வுக் கும் ரொம்பக் கிட்டத்தில் உள்ளதுதான் 'ட'வும். வேதத்தி லேயே 'அக்னிமீடே' என்று வருவது 'அக்னிமீளே' என்று மாறுகிறது. இப்படித்தான் 'தமிழ்' என்பதில் உள்ள 'ழ்'

'த்ரவிட்' என்பதன் 'ட்' ஆக இருக்கிறது.

த–'த்ர'வாகவும், மி–'வி'யாகவும், ழ்–'ட்'டாகவும்–மொத் தத்தில் 'தமிழ்' என்பது 'த்ரவிட்' என்றிருக்கிறது.

இப்போது எல்லாவற்றிலும் தமிழ் சம்பந்தம் காட்டினால் ஒரு ஸந்தோஷம் உண்டாவதால், த்ரவிடாசார்யாரைச் சொல் லும்போது அவருக்குத் தமிழ் சம்பந்தம் காட்டி நாமுந்தான் ஸந்தோஷப்படுவோமே என்று தோன்றிற்று; சொன்னேன்.

பகவத்பாதாளே 'ஸௌந்தர்யலஹரி'யில் "அம்மா, நீ தமிழ்க் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்தாயே?" என்கிறபோது, 'த்ரவிட சிசு' என்று பதப் பிரயோகம் செய்திருக்கிறார்.

'தமிழ்'தான் 'த்ரவிட்' என்றால், ஆர்யன்-திராவிடன் 'ரேஸ் தியரி' (இனக்கொள்கை)யை வைத்துக் கொண்டு தப்பர்த்தங் கள் பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது.

வேத சாஸ்திரங்களைப் பார்த்தால் ஆரிய, திராவிட என்று இரண்டு வேறு வேறு 'ரேஸ்' (இனம்) என்பதற்குக் கொஞ்சம் கூட ஆதாரம் இல்லை. ஆனால் வெள்ளைக்காரர்களின் Divide-and-rule (பிரித்து ஆள்கிற) கொள்கைப்படி, அவன் இந்த ரேஸ்-தியரியைக் கட்டிவிட்டு விட்டான்.

சாஸ்திரப் பிரகாரம் என்ன சொல்லியிருக்கிறது? ஆரிய இனம் என்று ஒன்றைச் சொல்லவே யில்லை. 'ஆர்ய' என்றால் 'மதிப்புக்குரிய' என்று அர்த்தம், அவ்வளவுதான். இன்றைய ரேஸ் கொள்கைப்படி ஆரியனான அர்ஜுனனைப் பார்த்தே பகவான் கீதையிலே, "நீ என்ன இப்படிப் பேடி மாதிரி மனத்தளர்ச்சி அடைந்து அனார்யனாகி விட்டாயே!" என்கி றார். 'அனார்யன்' என்றால் 'ஆர்யன் அல்லாதவன்' என்று அர்த்தம். (முன்னே 'அன்' சேர்த்தால் எதிர்ப்பதமாகி விடும். இதையே இங்கிலீஷிலும் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 'ஹாப்பி'க்கு எதிர்ப்பதம் 'அன்-ஹாப்பி.') 'மதிப்புக்குரியவ னாக அல்லாமற் போய்விட்டாயே!' என்பதுதான் இங்கு பகவான் சொல்வதன் அர்த்தமே ஒழிய, இன ரீதியில் இங்கே அர்த்தம் பண்ண முடியாது. பழங்காலக் காவியங்களை, நாடகங்களைப் பார்த்தால் ராணிகள் தங்கள் பதியான

ராஜாவை 'ஆர்ய புத்ர' என்று அழைக்கிறார்கள். இப்போ தைய கொள்கைப்படி 'ஆர்ய' என்பது ஓர் இனமானால், 'ஆர்யபுத்ர' என்று அழைக்கும் ராணிகள் அதற்கு மாறாகத் 'திராவிட புத்ரி'களாக அல்லவா இருக்க வேண்டும்? ஐயர் ஜாதிப் பெண்ணொருத்தி ஒரு ஐயங்கார்ப் பையனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டால்தான் அவனை 'ஐயங்கார் வீட்டுப் பிள்ளையே!' என்று கூப்பிடலாம். இவளும் ஐயங்காரானால் அப்படிக் கூப்பிடுவாளோ? மாட்டாள். ஸீதை ராமரை 'ஆர்ய புத்ர' என்று கூப்பிட்டபோது 'ஆர்ய'வுக்கு ரேஸ் அர்த்தம் கொடுத்தால் அவள் திராவிட ஜாதி என்றாகி விடும். 'ஆர்ய' என்றால் 'மதிப்புக்குகந்த' என்றுதான் அர்த்தம். 'ஆர்ய புத்ர' என்றால் 'மதிப்புக்குகந்த குடிமகனே' என்று அர்த்தம்.

'ஆர்ய' என்பது ஓர் இனத்தைக் குறிப்பிடுவதாகச் சாஸ்திரங்களில் எங்குமே வரவில்லை.

'த்ராவிட' என்பதும் இனப்பெயராக வரவில்லை.

ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த பாரத ஜனங்களைத்தான் விந்தி யத்துக்கு வடக்கே உள்ளவர்களை கௌடர்கள் என்றும், தெற்கே உள்ளவர்களைத் திராவிடர்கள் என்றும் சொல்லியிருக் கிறது. ஆர்ய-திராவிட இன வேற்றுமை இல்லை, கௌடர்-திராவிடர் என்பதாக, இனத்தை வைத்துப் பிரிக்காமல், ஒரே இனக்காரர்களைப் பிரதேச ரீதியில் பிரித்திருக்கிறார்கள்.

ஆதியில் விந்திய மலைக்கு வடக்கே உள்ள தேசம் முழுதும் கௌட தேசம்; அதற்குத் தெற்கில் உள்ளது முழுவதும் திராவிட தேசம் என்று இருந்தது. கௌட தேசத்தில் வசித்த கௌடர்களை மேலும் பிரதேச ரீதியில் ஐந்தாகப் பிரித்தார் கள். அப்படியே திராவிடத்தில் வசித்தவர்களையும் ஐந்தாகப் பிரித்திருக்கிறது. இவர்களைப் பஞ்ச கௌடர், பஞ்ச த்ராவிடர் என்பார்கள். பஞ்ச கௌடர்களில் ரொம்பவும் வடக்கே காஷ்மீரத்தில் இருந்தவர்களை ஸாரஸ்வதர்கள் என்றும், அதற் குத் தெற்கே பஞ்சாபில் இருந்தவர்களை கான்யகுப்ஜர்கள் என்றும், பிறகு கிழக்குவாக்காக உத்தரப்பிரதேஷ், பீஹாரில் உள்ளவர்களை மைதிலர்கள் என்றும், அப்புறம் தெற்கே

ஒரிஸாவில் இருப்பவர்களை உத்கலர் என்றும் பிரித்துவிட்டு கடைசியாகக் கிழக்குக் கோடியில் வங்காளத்தில் இருப்பவர் களுக்குத் தனியாகப் பேர் தராமல் கௌடர்கள் என்றே விட்டு விட்டார்கள். ஆக, ஸாரஸ்வதர், கான்யகுப்ஜர், மைதிலர், உத்கலர், கௌடர் ஆகிய ஐவரும் பஞ்ச கௌடர்கள். இப்ப டியே விந்தியத்திற்குத் தெற்கே ஐந்தாகப் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவு கள், கூர்ஜரர் (குஜராத்தி), மஹாராஷ்டிரர், ஆந்திரர், கர்நாட கர், கடைசியில் தெற்குக் கோடியில் வேறு பேர் இல்லாமல் திராவிடர் என்றே வைக்கப்பட்ட தமிழ் தேசத்தவர். இதிலே கேரளீயர்களான மலையாளிகளைச் சொல்லாததற்குக் கார ணம், மலையாள பாஷை ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு உள்ளாகத் தான் தனி ரூபம் கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு முந்தி அதுவும் தமிழ் தேசமாகத்தான் இருந்தது.

இரண்டு வெவ்வேறு இனமில்லை; பிரதேச ரீதியில் ஒரே இனத்தில் பத்துப் பிரிவுகள். இரண்டு பாதிகளுக்குப் பேராக இருந்த கௌடம், திராவிடம் என்பன, குறிப்பாகக் கிழக்குக் கோடி, தெற்குக் கோடிப் பிரதேசங்களுக்கு மட்டும் பேர் ஆகிவிட்டது.

இன்று கௌடர்கள் என்றாலே வங்காளிகள் என்றாகி விட்டது. ஸ்ரீ கிருஷ்ண சைதன்யர் அந்தத் தேசத்தவர்தான். அதனால்தான் அவர்களுடைய மடத்தை கௌடீய மடம் என்கிறார்கள். அப்படியே திராவிடர்கள் என்றால் முக்கிய மாகத் தமிழர்கள்தான் என்று ஆகிவிட்டது. இதிலே ஒரு வேடிக்கை. வங்காளத்திலும், தமிழ்த் தேசத்திலும்தான் வெள்ளைக்கார நாகரிகமும் இங்கிலீஷ் படிப்பும் முதலிலேயே வேகமாகப் பரவிற்று; பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தில் எங்கே பார்த்தா லும் குமாஸ்தாக்களாகப் போனவர்களும் இந்த இருவர்தான்.

ஒரு பிரதேசத்திலிருந்து இன்னொன்றுக்குப் போனவர்களை அந்தப் பிரதேசப் பேரை வைத்தே குறிப்பிடுவார்கள். மஹா ராஷ்டிரத்தில் இப்போது பலருக்கு 'டிலாங்' என்று (இயற்) பெயருக்குப் பின்னால் வருகிறதைப் பார்க்கிறோம். இவர்களு டைய முன்னோர்கள் தெலுங்கு தேசத்திலிருந்து மஹாராஷ்டி ராவுக்குப் போய் அங்கேயே 'ஸெட்டில்' ஆகிவிட்டவர்கள். 'தெலுங்கு' என்பதன் திரிபுதான் 'டிலாங்'. இதேமாதிரி காசி

முதலான அனேக உத்தரதேச ஸ்தலங்களில் இருக்கிற சில பிராம்மணர்களுக்கு 'த்ரவிட்' என்று வம்சப் பெயர் இருக்கிறது. ஆதிகாலத்தில் தமிழ் தேசத்திலிருந்து அங்கே போய் குடியேறினவர்களின் வம்சத்தில் வந்தவர்களே இந்த 'த்ரவிட்'கள். இப்படி 'திராவிடர்' என்று பெயர் கொண்ட வடக்கத்தியார் எல்லாரும் பிராமணர்களே என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். ரேஸ் தியரிப்படி பிராமணர்கள் திராவிடர்களுக்கு மாறானவர்கள், விரோதிகள், எதிரிகள் என்றுகூடச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் வாஸ்தவத்திலோ இன்றைக்கு வட தேசத்தில் தமிழ் நாட்டுப் பிராமண வம்சத்தவர்களுக்கே தான் 'த்ரவிட்' அடைமொழி இருக்கிறது. இதிலிருந்தே 'திராவிட' என்பது பிரதேசத்தைக் குறிப்பதேயன்றி, இனத்தைக் குறிக்கவேயில்லை என்று தெரிகிறதல்லவா?

தமிழ் தேசத்தின் உச்சாரண வழக்குப்படி 'த்ரவிட்' என்பது 'தமிழ்' என்று இருக்கிறது. 'த்ர' என்பது போல ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஒற்றெழுத்தோடு சேர்ந்து வருகிற 'ர' கரம் தமிழில் உதிர்ந்துவிடும். ஸம்ஸ்கிருத 'ச்ரமண' தமிழில் 'சமண' ஆகிறது; 'ப்ரவாள' என்பது 'பவள'மாகிறது. இப்படியே 'த்ர' என்பது 'த' என்று இருக்கிறது.

திரவிடாசார்யாரைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்ததில் இத்தனை ஊர்க் கதை வந்து சேர்ந்து விட்டது! அவர் ஆசார்யாளுக்கு முன்னால் வாழ்ந்த அத்வைத ஸித்தாந்தி என்று சொன்னேன்.

வேடனே ராஜா; ஜீவனே பிரம்மம்

ஆசார்யாளும் பின்னால் வந்தவர்களும் சாந்தோக்ய உப நிஷத்துக்கு பாஷ்யம் பண்ணும்போது, அதில் மூன்றாவது, நாலாவது அத்தியாயங்களில் வரும் 'மதுவித்யை', 'ஸம்வர்க வித்யை' முதலானவற்றை விளக்கும்போது த்ரவிடாசார் யாளை quote செய்திருக்கிறார்கள்.

இந்தச் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில்தான் 'தத்-த்வமஸி' என்ற மஹா வாக்கியம் வருகிறது. ''நீயேதானப்பா அந்தப் பிரம்மமா யிருக்கிறாய்'' என்று ச்வேதகேதுவுக்கு அவனுடைய பிதாவும் குருவுமான உத்தாலக ஆருணி திரும்பத் திரும்ப ஒன்பது தடவை செய்த உபதேசம் அது.

'தத்-த்வம்-அஸி' என்பதில் 'தத்' என்பது பரமாத்மாவான பிரம்மம்; 'த்வம்' என்பது ஜீவாத்மா: அதற்கு 'பெர்ஸானிஃபி கேஷனா'க உள்ள ச்வேதகேது; அஸி' என்றால் 'இருக்கிறாய்.' ''நீ பிரம்மமாக இருக்கிறாய்'' என்று தகப்பனார் உபதேசிக்கி றார்–''ஸாதனைகளெல்லாம் செய்து என்றைக்கோ ஒரு நாள் பிரம்மமாக ஆகப்போகிறாய்'' என்று அல்ல! எதிர்கால்த்தில் இல்லை; இப்போதும், எப்போதும், எல்லோரும், எல்லாமும் பிரம்மம்தான். இனிமேலேதான் பிரம்மமாக வேண்டும் என்ப தில்லை.

'அப்படியானால் ஸாதனை எதற்கு?' என்றால்... பிரம்ம மாக இருந்தாலும் அதை நாம் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே! தெரிந்து கொண்டிருந்தோமானால் இத்தனை அழுகை, இத் தனை காமம், கோபம், இத்தனை பயம் நமக்கு இருக்கவே இருக்காதே! அலையே எழும்ப முடியாமல் ஆகாசம் வரை முட்டிக் கொண்டு நிற்கிற ஆனந்த சமுத்திரமாக அல்லவா பிரசாந்த நிலையில் இருந்து கொண்டிருப்போம்? அப்படி ஒரு

நிலை உண்டு என்றுகூடத் தெரியாதவர்களாக அல்லவா இப்போது நாம் நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறோம்? இப்படிப் பட்ட நம்மிடம், 'நீ இப்போதும் பிரம்மம் தானப்பா' என்றால் எப்படி ஒப்புக் கொள்வது?

இதை ஒப்புக் கொள்ள வைப்பதற்காகத்தான் த்ரவிடா சார்யாள் வேடப் பையன் மாதிரி இருந்த ராஜ குமாரனின் கதையைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத் பாஷ்யத்தின் நடுவிலே (II-1-20) சங்கர பகவத் பாதாள், சிலந்தி தன்னிலிருந்தே நூலை இழுத்து வலை பின்னுகிற மாதிரியும், அக்னி தன்னிலிருந்தே பொறிகளை உதிர்க்கிற மாதிரியும் ஆத்மாவிலிருந்தே அத் தனை பிரபஞ்சமும் தோன்றியிருக்கிறது என்ற மந்திரத்துக்கு ரொம்ப விஸ்தாரமாக அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டு போகிற போது, இந்தக் கதையை மேற்கோள் காட்டுகிறார். இது த்ரவிடாசார்யாள் சொன்னது என்று பேரைச் சொல்லாமல், ரொம்பவும் மரியாதையுடன், 'ஸம்பிரதாயமறிந்த பெரியவர் களின் கதை இப்படியொன்று இருக்கிறது'—அத்ர ச ஸம்ப்ரதாய வித ஆக்யாயிகாம் ஸம்ப்ரசக்ஷதே—என்கிறார். ஆசார்யாளின் பாஷ்யத்தை மேலும் விரித்து உரை எழுதின ஆனந்தகிரி என்பவரே, இது த்ராவிடாசார்யார்கள் சொன்ன கதை என்று பேரை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

கதையிலே வேடப் பையனாக இருந்தவன் ராஜ குமார னாக உருமாறவா மாறினான்? Transform ஆனானா என்ன? வேடப் பையனாகவே தன்னை நினைத்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலும் அவன் ராஜா பிள்ளைதானே! இதை முதலில் தெரிந்து கொள்ளாதிருந்தான். அதனால் வேடன் மாதிரி வாழ்க்கை நடத்தினான். உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டவுடன், ராஜகுமாரனாகவே எப்போதும் இருந்தவன், ராஜகுமாரனாகவே அனுபவத்தில் வாழ்ந்து காட்டினான். இரண்டுபேர் இல்லை; ஒருத்தன் இன்னொருத்தனாக மாற வில்லை. ஒரே பேர்வழிதான். முதலில் தன்னைத் தானே புரிந்து கொள்ளாமல் இருந்தான். அப்புறம் புரிந்து கொண்டு விட்டான். புரியாத நிலையில் வேடனாக எங்கேயோ கீழ் நிலையில் கிடந்தவன், புரிந்து கொண்டவுடன் ராஜகுமாரனாக உயர்வு பெற்று விட்டான். அப்புறம் சண்டை போட்டு ஸாம் ராஜ்யாதிபதியாகவே ஆகிவிட்டான்.

வேட வேஷத்தில் (வேட வேடத்தில்: 'வேஷம்' என்பது தமிழில் 'வேடம்' என்றாகும்) இருந்த ராஜகுமாரன் மாதிரித் தான் நாமெல்லாம் ஜீவாத்மா என்ற வேஷத்தில் ஸ்ம்ஸாரிகளா கவே நம்மை நினைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், வாஸ்தவத்தில் நாமும் பரமாத்மாவேதான். வேஷம் இப்படியானாலும் நமக்கு உள்ளே இருக்கிற வஸ்து இப்போதும் பரமாத்மாதான். இந்திரி யங்கள் இழுக்கிற வழியில் ஓடி வேட்டையாடிக் கொண்டிருக் கிறோம். நாம் பிரம்மம் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். தெரிந்து கொண்டாலும் அதை அனுப்வத்தில் கொண்டுவர முடியாதபடி இந்திரியங்கள் இழுத்துக் கொண்டே இருக்கும். ராஜகுமாரனாகவே இருந்தாலும் வாஸ்தவத்தில் அரசத் தன்மையை அடைவதற்காக அவன் அஸ்திர சஸ்திர அப்பியாஸம் பண்ணி எதிரிகளை ஜயித்து ஸாம்ராஜ்யாதிபதி யான மாதிரி, நாமும் பிரம்மமாகவே எப்போதும் இருந்தா லும் அதை உணராமலிருப்பதால் கர்மத்தில் ஆரம்பித்து, பக்தி வழியாக, ஞான சாதனைகளைச் செய்து, உட்பகைகளையெல் லாம் ஜயித்து, ஆத்ம ஸாம்ராஜ்யத்தில் ராஜாவாக ஆக வேண்டும். 'ஸம்ராட்' – அதாவது ராஜா – என்றே உபநிஷத் தில் ஆத்ம ஞானியைச் சொல்லியிருக்கிறது.

ஐஸும் ஸ்படிகமும் ஒரே மாதிரிதான் வெளிப் பார்வைக்கு இருக்கின்றன. ஆனால் ஐஸ்தான் உருகி ஜலமாகுமே தவிர, ஸ்படிகம் ஜலமாகாது. ஏனென்றால் எது ஜலமாகவே இருந்து அப்புறம் உறைந்து வேறே வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக் கிறதோ அதுதான் உருகி மறுபடியும் தன் ஸ்வயமான பூர்வ ரூபத்தை அடைய முடியும்! பிரம்மமே ஜீவனாக உறைந்து போயிருப்பதால்தான், இந்த ஜீவாத்மாவும் உருகிப் போனால் மறுபடியும் பிரம்மமாகவே அனுபவத்தில் ஆக முடிகிறது.

ஐஸ் தானாகக் கரைகிறது; நாம் கரைய மாட்டோம் என்கிறோம்.

> **கல்லேனும் ஐய ஒரு காலத்தில் உருகும்**
> **என் கல்நெஞ்சம் உருகவில்லையே!**

என்று தாயுமான ஸ்வாமிகள் நம் நிலைக்கு இறங்கி வந்து நமக்காகத்தான் பாடியிருக்கிறார்.

நம்மை உருக வைக்க ஒன்று தேவைப்படுகிறது. கதையில் ராஜகுமாரனை Practical-ஆக ராஜகுமாரனாக்குவதற்காக ஒரு மந்திரி வந்த மாதிரி, நம்மை உருக்கி 'நிஜ நாமாகப்' பண்ண ஒருத்தர் வேண்டும். அவன் 'வரமாட்டேன்' என்று முரண்டு செய்தாலும் வலிய இழுத்த மந்திரி மாதிரி, பாரமார்த்திகத்தின் பக்கமே போக மாட்டேன் என்று அடம் பிடிக்கிற நம்மைக் கட்டி இழுக்க ஒருத்தர் வேண்டும். அப்படி ஒருத்தர் இருக்கி றாரா? நம்மை நம்முடைய நிஜ நாமாக ஆக்கக் கூடிய ஒருத்தர் இருக்கிறாரா?

இருக்கத்தான் செய்கிறார்.

வேடப் பையனுக்கு ''நீதானப்பா ராஜகுமாரன்'' என்று சொல்லிப் புரிய வைத்து, அவனுக்கு அஸ்திரப் பயிற்சி கொடுத்து, அவனை ராஜாவாக்குவதற்காக அவனை விட ஜாஸ்தி உழைத்த மந்திரி மாதிரி இந்த ஒருத்தருக்குத்தான் ரூபகம் (உருவகம்). நமக்கு நம் பரமாத்மத்வத்தை எடுத்துச் சொல்லி, அதை நாம் அனுபவமாக்கிக் கொள்வதற்கான ஸாதனைகளைச் செய்ய வைத்து, நம் கர்மா பாக்கி தீருவதற் காகத் தாமே தபஸைச் செலவு செய்து உபகாரம் பண்ணும் அந்த ஒருத்தர்தான் குரு என்பவர்.

குரு பக்தி

'ஈசுவரனைக் காட்டிலும், குரு பெரியவர்; ஈசுவர பக்தி யைக் காட்டிலும் குருபக்தி விசேஷம் என்கிறார்களே, ஏன்?' என்று கேட்டால்; ஈசுவரனை யாரும் பார்க்கவில்லை. பிரத்திய க்ஷமாக நாம் பார்க்கக் கூடிய ஒரு மனிதர் எப்போதும் சுத்தமாய், ஞானம் உடையவராய், அசைவு இல்லாத சித்தம் உடையவராய், அப்பழுக்கு இல்லாமல் நமக்குக் கிடைத்து விட்டால் நாம் எந்த மனச்சாந்திக்காக ஈசுவரனிடத்தில் போகிறோமோ அந்தச் சாந்தி இவரிடம் பக்தி செலுத்தினாலே

கிடைத்து விடுகிறது, அதனால்தான்!

குருர் ப்ரஹ்மா குருர் விஷ்ணு: குருர்
தேவோ மஹேச்வர: ।

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த ச்லோகத்தில் குருவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் அபேதம் சொல்லியிருப்பது ஒரு விசேஷம். Incidental-ஆக இதிலேயே இன்னொரு விசேஷம், இதில் விஷ்ணு, சிவன் இருவரையும் சொல்லியிருப்பதால் இந்த ச்லோகத்தைச் சொல்லி நாம் குருவந்தனம் பண்ணினால் நமக்கு சிவ-விஷ்ணு அபேத பாவமும் உண்டாகி விடும்.

ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பது, பரிபாலிப்பது போன்ற பல காரியங்கள் ஈசுவரனுக்கு இருக்கின்றன. அவை எல்லாம் குருவுக்கு இல்லை. அவனுக்கு ஆபீஸ் உண்டு; இவருக்கு ஆபீஸ் இல்லை. ஆபீஸ் இருக்கிறவனிடம் போய்த் தொந்தரவு கொடுப்பதைவிட ஆபீஸ் இல்லாமல் சும்மா இருக்கிறவரிடம் நம் காரியத்தை மிக எளிதாக முடித்துக் கொண்டு விடலாம். ஈச்வரனுக்கு என்ன என்ன உத்தமமான குணங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றனவோ அவை எல்லாம் இந்தக் குருவிடத்தில் இருக்கின்றன. இவர் சுத்தமானவர், பொய் சொல்லாதவர்; வஞ்சனை தெரியாதவர்; இந்திரியங்களை எல்லாம் வென்றவர்; கருணை நிறைந்தவர்; மகா ஞானி. இவரைப் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்கிறோம். பகவானையோ பிரத்தியக்ஷத்தில் பார்க்க முடியவில்லை. ஆகவே குருவின் திருவடிகளைப் பற்றிக் கொண்டு பக்தி செய்ய ஆரம்பித்து விட்டால், ஈச்வர பக்தியினால் நமக்கு என்ன அனுகூலங்கள் உண்டாகின்றனவோ அத்தனையும் சுலபமாக உண்டாகிவிடும். அதனால்தான் குரு பக்தி உயர்ந்தது என்று சொன்னார்கள்.

ஆனால் தெய்வபக்தியை மறக்கக் கூடாது. இந்தக் குருவை இவனோடு சேர்த்து வைப்பதே தெய்வந்தானே? தெய்வ அனுக்கிரஹம் இல்லா விட்டால் இந்தக் குருவை இவன் எப்படி அடைவான்?

துர்லபம் த்ரயமேவைதத் தேவானுக்ரஹ
ஹேதுகம்।
மனுஷ்யத்வம் முமுக்ஷுத்வம் மஹாபுருஷ
ஸம்ச்ரய:॥

"தெய்வானுக்ரஹத்தாலேயே ஒருத்தனுக்குக் கிடைக்கிற மூன்று பெரிய வாய்ப்புகள்: ஒன்று, மனுஷ்ய ஜன்மா கிடைப்பது; இரண்டு, ஸத்ய தத்துவத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை பிறப்பது; மூன்று, மஹா புருஷனான ஒரு குரு கிடைப்பது" என்று ஆசார்யாள் 'விவேக சூடாமணி' ஆரம்பத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.

எல்லோருக்கும் எக்காலத்திலும் குரு ஈச்வரன்தான், தக்ஷிணாமூர்த்திதான்.

ஸ பூர்வேஷாமபி குரு: காலேநாநவச்சேதாத்॥*

நம் குருவுக்கும், அந்தக் குருவுடைய குருவுக்கும், அவருடைய குருவுக்கும் ஞானம் எப்படிப் பூர்ணமாக ஏற்பட்டிருக்கும்? இப்படி ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு குருவைச் சொல்லிக் கொண்டே போனால் கடைசியில் ஒருத்தருக்கு ஸாக்ஷாத் ஈசுவரனேதான் குருவாக இருந்து ஞானத்தைத் தந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரியும். அதனால்தான் தெய்வத்தை மறக்கக் கூடாது என்றார்கள்.

இதையே வேறு விதமாகவும் சொல்வதுண்டு. குரு, ஈசுவரன் என்று இரண்டு பேர் என்று வைத்துக் கொள்ளாமல் ஈசுவரனே குருவாக வந்திருக்கிறான் என்று வைத்துக் கொண்டு விட்டோமானால் குரு பக்தி, ஈசுவர பக்தி என்று இரண்டு தனித்தனியாகப் பண்ண வேண்டாம். குருவே ஈசுவரன் என்று கருதி அந்தக் குருவான ஈசுவரன் ஒருத்தனிடத்திலேயே பூர்ண சரணாகதி பண்ணி விடலாம். குரு பரம சுத்தமானவராக, உத்தமமானவராக இல்லாவிட்டாலும்கூட, இவர் மூலமாக நாம் நித்ய சுத்தனும் உத்தமோத்தமனுமான ஈசுவரனையே பக்தி பண்ணுவதால், அந்த ஈச்வரனே இவர் மூலமாக நமக்கு அனுக்கிரஹம் பண்ணி விடுவான். இதனால்தான் குருவையே ப்ரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் இந்த மூன்றுக்கும் ஆதாரமான பரப்பிரம்மம் என்று எடுத்த எடுப்பில் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள்.

---

* 'காலத்தில் கட்டுப்படாதவனானதால் ஈசனே ஆதி குருவுக்கும் குரு.' (யோக ஸூத்ரம் I.26)

குருர் ப்ரஹ்மா குருர் விஷ்ணு: குருர்
தேவோ மஹேச்வர:I
குருஸ் ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்ம தஸ்மை
ஸ்ரீகுருவே நம:II

பிரம்ம வித்யா ஆசார்யர்களில் முக்கியமான வியாஸரைப் பற்றிச் சொல்கிறபோது 'குருர் ப்ரம்மா' சுலோகத்தின் தாத்பரி யத்தையே இன்னும் ரஸமாகச் சொல்வதுண்டு.

அசதுர்வதநோ ப்ரஹ்மா த்விபாஹுரபரோ ஹரி:I
அபாலலோசந சம்பு: பகவாந் பாதராயண:II

என்பார்கள். பாதராயணர் என்று வியாஸருக்குப் பெயர். அவர் 'அசதுர்வதநோ ப்ரஹ்மா', அதாவது நான்கு முகம் இல்லாத ஒரு முக பிரம்மா; 'த்விபாஹு: அபரோ ஹரி:', நாலு கையில்லாமல் இரண்டு கையுள்ள ஹரி, அதாவது விஷ்ணு; 'அபால லோசந: சம்பு:', நெற்றிக் கண் இல்லாத போதிலும் சிவன்!

குருவைவிடச் சிரேஷ்டமானவர் இல்லை. நமக்கு அவரிடத்தில் பூர்ணமான நம்பிக்கை ஏற்பட வேண்டும். அது நிஜமான நம்பிக்கையாக இருக்க வேண்டும். நமக்கு அவரிடத்தில் ஈசுவரனே இப்படி வந்திருக்கிறான் என்ற நம்பிக்கை வந்து விட்டால், அப்புறம் தனியாக ஸ்வாமிகூட வேண்டாம். இந்த நம்பிக்கையே, அவரிடத்தில் நாம் வைக்கிற பக்தியே, நம்மைக் கடைத்தேறச் செய்து விடும்.

வைஷ்ணவர்களுக்கு ஆசார்ய பக்திதான் மிகவும் பிரதானம்.

ஈச்வர அபராதம் பண்ணினால் ஈச்வரனிடத்திலேயே போய் 'மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமென்பது இல்லை; ஆசார் யன் மன்னித்து விட்டாலே போதும். ஈச்வரனுடைய கோபம் தணிந்துவிடும். ஆனால் குருவினிடத்தில் அபசாரம் பண்ணி விட்டு ஈச்வரனிடத்தில் போனாலும் ஒன்றும் நடக்காது. குருவிடத்திலேயே போய்த்தான் அந்த அபசாரத்துக்கும் நிவிருத்தி தேடிக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஸ்வாமியே சொல்லிவிடுவார்.

சிஷ்யனுக்காகக் குருவே பரமாத்மாவிடம் சிபாரிசு பண்ணி னால் அவருக்குக் கோபம் போய் இவனுக்கு அனுக்கிரஹம்

பண்ணி விடுவார். ஆனால் குருவுக்கே கோபம் வந்து விட்டால் ரக்ஷிக்கிறவர் எவருமே இல்லை. இப்படி ஒரு ச்லோகம்கூட இருக்கிறது.*

அதனால்தான் குரு பக்தியை மிகவும் விசேஷமாக சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன. உத்தமமான குரு கிடைக்கவில்லை என்றால், அரைகுறையாக ஒரு குரு இருந்தாலும் அவரை வழி காட்டியாக வைத்துக் கொண்டு ஈசுவர பக்தி செய்ய வேண்டும்.

நாம் பக்தி செய்வதால் ஈசுவரனுக்கோ குருவுக்கோ ஒரு லாபமும் இல்லை. நமக்கேதான் பெரிய லாபம், என்ன லாபம் என்றால்,

நாம் அழுக்கு உடையவர்களாக இருக்கிறோம்; சஞ்சலம் உடையவர்களாக இருக்கிறோம், மனஸை ஒரு நிமிஷங்கூட ஓர் இடத்தில் நிறுத்த முடியாதவர்கள்ாக இருக்கிறோம். எப்போதும் சுத்தமாக, நிரம்பிய ஞானம் உடையவனாக, அசங்காமல், ஆடாமல், பட்ட கட்டை மாதிரியாக இருக்கிறவனை நாம் நினைத்தால்தான், நாம் நினைக்கிற அவனது நிச்சலனமான நிலை நமக்கும் வரும். நாமே அவனாக ஆகி விடுவோம். ஈசுவரனைத்தான் அப்படி நினைக்க வேண்டும் என்பது இல்லை. இப்படிப்பட்ட குணங்கள் உடையதாக எதை நினைத்துக் கொண்டாலும், நம்மைப் போன்ற ஒரு மனிதரையே இவ்வளவு குணங்கள் உடையவராகக் கருதி அவரையே குருவாக நினைத்துப் பக்தி செய்தாலும் நாம் அப்படியே ஆகி விடுவோம். மனஸு நின்றால்தான் ஆத்மா பிரகாசிக்கும்; அதாவது நமது நிஜமான ஆனந்த நிலை தெரியும். மனஸை நிறுத்துவதற்காகத்தான் குரு பக்தி வேண்டும், ஈசுவர பக்தி வேண்டும் என்று நம் சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன.

குருவின் அனுக்கிரஹத்தால்தான் ஞானம் கிடைக்கும் என்ற விஷயம் சாந்தோக்ய உபநிஷத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. ஆசார்யவான் புருஷோ வேத - ஆசார்யனைப் பெற்ற புருஷன்தான் ஞானத்தை அடைகிறான் - என்று அதில்

---

* சிவே ருஷ்டே குருஸ்த்ராதா குரௌ ருஷ்டே ந கச்சனII
(- 'குரு கீதை')

இருக்கிறது. ஒரு சின்னக் கதைபோல இதைச் சொல்லியிருக்கிறது. காந்தார தேசத்தைச் (இந்த நாள் காண்டஹார் என்பது அதுதான்) சேர்ந்த ஒருத்தனின் கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு போய் ஜனசஞ்சாரமில்லாத ஓர் இடத்தில் விட்டு விட்டால் எப்படியிருக்கும்? அவன் எப்படித் தன் ஊருக்குத் திரும்புவான்? கிழக்கா, மேற்கா, தெற்கா, வடக்கா என்று தெரியாமல்தானே தவித்துக் கொண்டிருப்பான்? இந்த மாதிரித்தான் மாயை நம் கண்ணைக் கட்டி இந்த லோகத்தில் விட்டிருக்கிறது. அப்புறம் கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விடப்பட்டவனிடம் ஒருவன் வருகிறான். கட்டை அவிழ்த்து விடுகிறான். காந்தார தேசத்துக்குப் போகிற வழியையும் சொல்லிக் கொடுக்கிறான். அதற்கப்புறம் இவன் அழவில்லை; பயப்படவில்லை. அவன் சொன்ன மாதிரியே போய்த் தன் ஊரை அடைகிறான். இந்த மாதிரித் தான் ஆசார்யனின் உபதேசத்தால், நாம் எங்கேயிருந்து வந்தோமோ அந்தப் பரமாத்ம ஸ்தானத்துக்கு வழியைத் தெரிந்து கொண்டு அங்கே போய்ச் சேருகிறோம் என்று சாந்தோக்யம் சொல்கிறது.

ஜகத்குரு என்று பிரஸித்தி பெற்ற ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாள் எங்கு பார்த்தாலும் குருவின் பெருமையைச் சொல்கிறார். 'ஒருவனுக்கு எத்தனைதான் பெருமை இருந்தால் என்ன? குருவின் சரணாரவிந்தங்களில் அவன் தன் மனஸைக் கட்டிப் போட்டிருக்கா விட்டால் என்ன பிரயோஜனம்?' என்று கேட்கிறார். 'என்ன பிரயோஜனம்?' என்று ஒரே ஒரு தரம் கேட்கவில்லை. நாலு தரம், "தத: கிம்? தத: கிம்? தத: கிம்? தத: கிம்?' என்று கேட்கிறார். 'குர்வஷ்டகம்' (அதாவது குரு ஸ்துதியான எட்டு ச்லோகங்கள்) என்ற ஸ்தோத்திரத்தில், ஒவ்வொரு அடி முடிவிலும் இப்படி நான்கு தரம், மொத்தம் முப்பத்தியிரண்டு தடவை கேட்கிறார்.

முடிவில், தம் சரீரத்தைவிட்டு அவர் புறப்படுவதற்கு முந்திப் பண்ணின உபதேசத்திலும்,

ஸத் வித்வான் உபஸ்ருப்யதாம்
ப்ரதிதினம் தத்பாதுகா ஸேவ்யதாம்
ப்ரஹ்மைகாக்ஷரம் அர்த்யதாம்
ச்ருதிசிரோவாக்யம் ஸமாகர்ண்யதாம்

என்கிறார். 'ஸத்தான வித்வானை ஆசார்யனாக வரிப்பாயாக! தினந்தோறும் அவருக்குப் பாதபூஜை பண்ணுவாயாக! அவரிடமிருந்து உபதேசம், பிரணவ உபதேசம், உபநிஷத மஹா வாக்ய உபதேசம் எல்லாம் வாங்கிக் கொள்வாயாக!' என்கிறார். ('ப்ரதி தினம் தத்பாதுகா ஸேவ்யதாம்' என்று சொன்ன பகவத் பாதாளின் பாதுகைக்கு, இன்றைக்கும், ஒரு நாள் விடாமல் பிரதி தினமும் மடத்தில் பாத பூஜை நடந்து கொண்டிருக்கிறது!)

இங்கே சொன்னது ஸன்னியாஸம் தருகிற ஸன்னியாஸ குருவைப் பற்றி ஆகும். அந்த ஆச்ரமத்தில்தான் பிரணவோபாஸனை, மஹாவாக்ய அனுஸந்தானம் இவற்றின் மூலம் மோக்ஷத்தைத் தேடுவது. இது நாலு ஆச்ரமங்களில் கடைசி. முதலில் பிரம்மசரிய ஆச்ரமத்தில் ஒரு கிருஹஸ்த குருவை அடைந்து வேதாத்யயனமும், வேத கர்மானுஷ்டானமும் பண்ணுவதிலிருந்து ஆரம்பித்து, கடைசியில் இந்த ஸன்னியாஸ நிலைக்கு வருமாறு ஆசார்யாள் உபதேசித்திருக்கிறார்.

முதலில் வேத கர்மா எதற்கு? மனமடங்கிப் பரம சாந்தமாக இருந்து கொண்டு கேட்டால்தான் குரு மூலமாகப் பெறுகிற பிரணவமும் மஹாவாக்யமும் பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும். மனம் ஒருமைப்பட்டுக் கேட்கா விட்டால் பிரயோஜனம் இராது. உழுத இடத்தில் ஊன்றினால்தான் விதை பிரயோஜனப்படும். நாம் எவ்வளவோ உபன்னியாஸம் கேட்கிறோம்; கீதை முதலானதுகளை நிறைய வாசிக்கிறோம். ஆனாலும் நமக்கு ஏன் துக்கம் போகவில்லை? ஞானம் உண்டாகவில்லை? நாம் சித்த சுத்தி பண்ணிக் கொள்ளாமலே கேட்பதாலும் படிப்பதாலும்தான் அது நிரந்தரமாக நின்று பலன் தருவதில்லை. 'வைதிகக் கர்மாக்களை நிறையப் பண்ணிப் பண்ணி ஈச்வரார்ப்பணம் செய். பலனை எதிர் பார்க்காமல், அதை பகவத் ஆராதனமாக நினைத்துக் கொள்' என்று ஆசார்யாள் இந்த உபதேசத்தின் ஆரம்பத்தில் சொன்னது, சித்த சுத்தியை, மனஸின் அமைதியை உண்டாக்கிக் கொள்வதற்காகத்தான். கர்மாவால் மனஸை உழுதாக வேண்டும். அது முதல் காரியம். அப்புறம் ஜலம் பாய்ச்ச வேண்டுமல்லவா? அதுதான் பக்தி. நம் ஹ்ருதயத்தில் ஜலம் பாய்ச்சுவது பக்திதான். ஈச்வரனிடமும், ஆசார்யனிடமும்

பக்தி செலுத்த வேண்டும். குரு பக்தி இருந்தால் மனஸு தானாக சாந்தத்தை அடைகிறது. பெரியவர்களுக்கு, மஹான்களுக்கு முன் ஒன்றை வாசித்தாலும், கேட்டாலும் அல்லது அவர்களே ஒன்றைச் சொன்னாலும், அது மனஸில் நன்றாகப் பதிகிறது. ஏனென்றால் அவர்கள் ஸன்னிதானத்தில் நம் மனஸ் ஒரு விதமான சாந்தத்தோடு இருக்கிறது. கிளப்பிலும், லைப்ரரியிலும் இப்படி இருக்கவில்லை. அதனால்தான் அங்கெல்லாம் படிப்பதும், கேட்பதும் நிற்காமல் ஓடிப் போய்விடுகிறது. மனஸ் குரு பக்தியில் நனைந்தால் உடனே பலன் உண்டாகும். அதனால்தான் மஹான்களாக இருக்கிறவர்களிடம் உபதேசம் கேட்க வேண்டும், எதையும் குருமுகமாகக் கற்க வேண்டும் என்பது. நாம் எவ்வளவோ படித்திருக்கிறோம். ஆனாலும் நமக்குள்ள அஞ்ஞானத் தடிப்புக் கொஞ்சமும் குறையவில்லை. அது எந்த இடத்தில் குறையுமோ அங்கே போய்ச் சேர்ந்தால் அஞ்ஞானத் தடிப்புத் தேய்ந்துபோய், ஞானம் உதயமாகத் தொடங்கும். அப்படிப்பட்ட இடம்தான் ஆசார்யனின் சன்னிதி.

பிரம்மசரிய ஆசிரமத்தில் இப்படிச் சித்த சுத்திக்காக ஒரு குருவிடமிருந்து வேதங்களைத் தெரிந்துகொண்டபின், கிருஹஸ்தாச்ரமத்தில் அந்த வேதத்தில் சொன்ன கர்மாக்களைப் பண்ணி மனஸின் அழுக்குகளையெல்லாம் போக்கடித்துக் கொண்டபின், ஸன்னியாஸ ஆசிரம குருவிடம் மஹாவாக்ய உபதேசத்தை வாங்கிக் கொண்டால் அது பயிராக விளைகிறது. அதாவது ஜீவன் பிரம்மத்தோடு ஐக்கியத்தைப் பெறுகிறான். அதற்கு வழி பண்ணுவது, ஆரம்பத்திலும் சரி முடிவிலும் சரி குருதான்.

இதனால்தான் குருபக்தியை எங்கு பார்த்தாலும் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருக்கிறது!

குருகுல வாஸம்

ராஜாங்கம் என்பது இந்த லோகத்தில் இருக்கும்பொழுது, நாம் நன்றாக இருப்பதற்காக ஏற்பட்டது. துஷ்டர்களால் ஸாதுக்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்படக் கூடாது, பலிஷ்டர்களால் துர்பலர்களுக்குக் கஷ்டம் உண்டாகக் கூடாது. இந்த ரக்ஷணை யைத் தருவதற்கும், ஜனங்களுடைய மற்ற இகலோக ஸௌக்கி யங்களை ஏற்படுத்தித் தருவதற்காகவும், ராஜா என்று ஒருத்தனை வைத்தார்கள். இப்போது மந்திரிசபை என்று வைத் துக் கொண்டிருக்கிறோம். எதுவானாலும் நமக்கு இந்த ரக்ஷணையையும் வசதிகளையும் தருகிற ராஜாங்கத்துக்குப் பிரதியாக நாம் சேவை செய்கிறோம்; பலவிதமான வரிகள் செலுத்துகிறோம்.

இந்த லோகம் சாச்வதமல்ல. சாச்வதமான இன்னொரு லோகத்தில் நாம் இடம் பிடித்தாக வேண்டும். அதற்கு நாம் போகவொட்டாமல் உட்பகை என்று சொல்கிற ஆறு துஷ்டர் கள், பலிஷ்டர்கள் நம்மைத் தடுக்கிறார்கள்*. இவர்களிடமி ருந்து நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு, பக்தி, த்யான, ஞானாதிகளில் நாம் முன்னேறினால்தான் அந்தச் சாச்வத லோகத்துக்குப் போய்ச் சேரலாம். இப்போதும் எப்போதும் நமக்குள்ளேயே இருப்பதுதான் அந்தச் சாச்வத லோகம் என்றால்கூட, அதற்குப் போய்ச் சேருவதுதான் பிரம்மப் பிரயத்தனமாக இருக்கிறது. அங்கே போவதற்கு நமக்கு ராஜாவாக, ராஜாங்கமாக ஸஹாயம் செய்கிறவரைத்தான் ஆசார்யர் என்பது. இந்த லோகத்தில் ஸுகமாக இருப்பதற்காக ராஜா அல்லது மந்திரி ஸபை வேண்டியிருக்கிறது போலப் பரலோகம் (என்கிற உள்ளுலகமான ஆத்ம லோகம்) போகும்

---

* காமம், குரோதம், லோபத்தனம், மோஹம், மதம்(செருக்கு), மாத்ஸர்யம் (பொறாமை) எனும் ஆறு.

படியான காரியத்துக்கு ஆசார்யர் வேண்டும். இந்த லோகத்தில் மட்டும் நன்றாக இருந்தால் போதாது. இந்த லோகத்தில் நன்றாக இல்லாமலே போனால்கூடப் பரவாயில்லை. ஆனால் இங்கேயிருந்து போன பிறகு மறுபடி திரும்பி வராமல் அந்தச் சாச்வத லோகத்தில் சேர வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியம்.

இந்த நச்வரமான (அழியும் தன்மை வாய்ந்த) லோக வாழ்க்கையின்போதேதான் நாம் அந்தச் சாச்வத வாழ்க்கைக்கு வழி பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்.

வாழ்க்கையைத் தொடங்குகிற போதே இந்த முக்கியமான காரியத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணிவிட வேண்டும். அதற்காகத் தான் பால பருவத்திலேயே பிரம்மசரிய ஆச்ரமம் என்று ஆரம்பித்து குருகுல வாஸம் பண்ண வைத்தார்கள்.

இப்படி வைத்ததால், அந்தச் சின்ன வயசிலேயே இந்த லோகம் பொய், பரமாத்மாதான் நிஜம் என்று அதனிடமே ஒரு ஜீவனைத் திருப்பி விட்டார்கள் என்று அர்த்தமில்லை.

குருகுலத்தில் ஆத்ம வித்யா சாஸ்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தது வாஸ்தவம். ஆனால் அதற்காக அப்போதே மாணாக்கனை லோக வாழ்க்கையை விட்டு ஓட்டி விடுவதாக அர்த்தமில்லை. மற்ற ஸகல வித்யைகளையும், சாஸ்திரங்களை யும் (இவற்றில் இக்காலத்திய ஸயன்ஸ்களில் அனேகம் வந்து விடும்), காவியங்களையும் நாடகங்களையும்கூட குருகுலத்தில் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். இந்தப் பெரிய லோக நாடகத்தில் அரும்பு பூவாகி, பூ பிஞ்சாகி, பிஞ்சு காயாகி, அந்தக் காய்தான் கனிந்து பழமாகும் என்ற நியாயம் நம் பூர்விகர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அபூர்வமாக எங்கேயோ எவரோ பால்யத் திலேயே பரம ஞானியாக வைராக்யத்தோடு மூக்கைப் பிடித் துக் கொண்டு உட்காரலாமே ஒழிய, மற்றவர்கள் படிப்படியா கத்தான் ஏற வேண்டும் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும்.

ஆனால் இது படிப்படியாகத்தான் இருந்தாலும் ஏற்றி விடுவதாக இருக்க வேண்டும். இறக்கி விடுவதாக விட்டுவிடக் கூடாது என்றுதான் பிரம்மசரியத்துக்கு அப்புறம் கிருஹஸ்தாச் ரமும், அதிலே தாம்பத்யம், சந்ததி விருத்தி எல்லாவற்றையும் வைத்து, அப்புறம் ஓரளவு வைராக்யத்தோடு குடும்பத்தை

விட்டு, ஆனாலும் வைதிகக் கர்மாவை விடாமல் நடத்துகிற வானப்ரஸ்த ஆச்ரமத்தை விதித்து, கடைசியில் பூவை இயற்கையாக முதிரவிட்டுக் காயாகிக் கனிகிற நிலையில் ஸன்னியாஸத்தை வைத்தார்கள். லோக வாழ்க்கையை எடுத்த எடுப்பிலேயே விட்டுவிட முடியாது. அதனாலே அப்படிச் செய்ய வேண்டாம். ஆனால் அதே சமயத்தில் சாச்வதமான பரலோக வாழ்க்கையையும் மறக்கக் கூடாது. இவன் ஒரேயடியாக ஏறாவிட்டால் பரவாயில்லை; ஆனால், ஒரே உருளலாக உருண்டு கீழேயும் போய்விடக் கூடாது – என்றுதான் தர்ம சாஸ்திரங்களை இவனுக்கு வழிகாட்டியாக வைத்து, இவன் எந்த ஸ்டேஜில், எந்த ஆசிரமத்திலிருந்தாலும், எப்போதும் இவனுக்குக் கொஞ்சம் ஆத்ம சிந்தனை, தெய்வ பக்தி, நல்லொழுக்கம், பரோபகாரப் பண்பு எல்லாம் இருக்கும்படிச் சீர்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். ஆரம்பத்திலேயே வாழ்க்கையின் லக்ஷ்யமான பரமதத்வத்துக்கு விதையைப் போட்டுவிட வேண்டும்; அப்போதுதான், ஒருவன் உடனே அதற்கென்று தன்னை அர்ப்பணம் பண்ணிக் கொள்ளா விட்டாலும், அவன் லோக வாழ்க்கை நடத்துகிற போதுகூடக் கெட்டுப்போய் விடாமல், இருக்கிற நிலையிலிருந்து இறங்கி விடாமல், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலே போவான் என்றுதான் அவனுக்குப் பிரம்மசர்ய ஆசிரமத்திலேயே வேத உபநிஷத்துக்களை உபதேசித்து விட்டார்கள். அதை உடனே உபயோகித்துக் கொண்டு (Practical-ஆக apply பண்ணிக் கொண்டு) ஆத்ம விசாரம் பண்ணி ஜீவன் முக்தனாகிவிட வேண்டும் என்றில்லை. அது பாங்கில் போட்ட டிபாஸிட் மாதிரி. இவன் பக்குவம் அடைகிற வரையில் அதிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சம் வட்டி மாதிரி வந்து கொண்டிருந்தால் போதும். அப்புறம் உரிய பருவத்தில் அதைப் பூராவாக draw பண்ணி எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அந்த டிபாஸிட்டை வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கிற போதே போட்டு இந்த வட்டி கிடைக்கிற மாதிரியாகப் பண்ணிவிட வேண்டும். இல்லா விட்டால் இவன் யௌவனத்தின் வேகத்திலும், நடுத்தர வயசின் உணர்ச்சி விகாரங்களிலும், ஏற்றத் தாழ்வுகளிலும், விருத்தாப்பியத்தின் அசக்தத்திலும் (பலவீனத்திலும்) வீணாகவே போய்விடுவான்.

தற்போது பள்ளிக்கூடங்களிலும் காலேஜ்களிலும் ஒருத்தனின் ஜீவனோபாயத்துக்காக உதவுகிற படிப்பைச் சொல்லிக்

கொடுப்பதுபோல, ஆதி காலத்திலும் இவனுக்குத் தொழிலைச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். ஆனாலும் தொழிலைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறபோதே அதோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல் அத்யாத்ம சாஸ்திரங்களையும் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். இதனால் இப்போது நடக்கிற மாதிரி வயிற்றுப்பாட்டுக்கு மட்டும் வழி செய்து விட்டு, ஜனங்களின் நன்னடத்தை (மொராலிடி), ஆத்மாபிவிருத்தி இவற்றுக்கு ஒன்றுமே செய்யாத மாதிரி அப்போது இல்லை. பரலோக லக்ஷ்யம், தர்மம் - மொராலிடி இவற்றைக் கெட்டியான அஸ்திவாரமாக வைத்துக் கொண்டே ஜீவன விருத்தி நடக்க வழி செய்தார்கள்.

ஒரேயடியாக மனுஷ்ய ஸ்வபாவத்தைக் கவனிக்காமல் இவனை அத்யாத்ம மார்க்கம், வைராக்யம் என்று சின்ன வயசிலேயே கட்டுப்படுத்தவுமில்லை; ஒரேயடியாக இவனைத் தறுதலையாக அறுத்து விட்டிருக்கவும் இல்லை.

ரொம்பவும் sympathy understanding என்று சொல்கிறார்களே அப்படி மனுஷ்ய இயல்பை அனுதாபத்தோடு புரிந்து கொண்டு, ஆனாலும் ஆத்மா வீணாகப் போகாதபடி, அதை ஹிதமாகப் பக்குவம் பண்ணுகிற தினுசில், ஆச்ரம தர்மங்களை விபாகம் செய்திருக்கிறார்கள் (வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.)

காளிதாஸன் வாக்கிலே இது தெரிகிறது[1]. முதலில் சைசவே **அப்யஸ்த வித்யானாம்** என்கிறான். அப்படியென்றால், பால பிராயத்திலேயே சகல வித்தைகளையும் கற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்துவிட வேண்டும். வேதம், உபநிஷத்துக்களைக்கூட அப்போதே தெரிந்து கொண்டுவிட வேண்டும். எதுவும் மனஸில் பதிந்து ஏறுகிற காலம் அதுதான். ஆனால் இதற்காக உடனே ஆத்ம விசாரம் என்று ஓடிப்போய் மூக்கைப் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டுமா என்றால், அப்படி இல்லை. அடுத்த படியாக **யௌவனே விஷயைஷிணாம்** என்கிறான். யௌவனத்தில் கிருஹஸ்த தர்மத்தை மேற்கொண்டு இல்லற ஸுகங்களை (துக்கங்களையும்தான்) அனுபவிக்க வேண்டும். இந்த ஸுகமும் உண்மையில் துக்கம்தான் என்ற பேச்சு இந்த ஸ்டேஜில் எடு

1. ரகு வம்சம் 1.8

படாது. ஆனாலும் இவன் குருகுல வாஸத்தின்போது அனுஷ்டித்த பிரம்மசரிய நியமமும், படித்த வேத உபநிஷத்துக்களும் இவனை ஒரேயடியாக விஷய ஸுகங்களில் தலைதெறித்துப் போகாதபடிக் கட்டுப்படுத்தும். இது இவன் ஓரளவுக்குப் பொருள் சேர்த்து ஸம்பாத்தியம் செய்கிற சமயமும் ஆகும். ஆனாலும் பொருளாசையே பேராசையாகி விடாது, இவன் தர்மத்தை ஒருக்காலும் மீறாதபடி, முன்னே செய்த வித்யாப்யாஸம் இவனை ரக்ஷிக்கும். அதோடு இவனுக்கு இருக்கிற கர்மானுஷ்டானம், அத்யாபனாதிகள், ஏராளமான யாகங்கள் யக்ஞங்கள் இவை யாவும் இவனை ஒரு நெறியில் (discipline-ல்) வைத்துச் சித்தம் ரொம்பவும் விகாரப்பட்டுப் போகாமல் காப்பாற்றும்.

இது பிராம்மணனுக்குச் சொன்னது. எந்த ஜாதியாரானாலும் அவரவர்களுக்கேற்பட்ட தொழிலைச் செய்து, பேராசையும் பொறாமையும் இல்லாமல் செய்து, ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணினால் அதுவே சித்த சுத்தி தந்துவிடும்.

தர்மாவிருத்தோ பூதேஷு காமோஸ்மி என்று பகவானே சொன்னதுபோல்[2], தர்மம் தப்பாமலே சில இயற்கையான ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வது யௌவனத்துக்கென்று சாஸ்திரமே அங்கீகரித்தது. நாளடைவில் கர்மானுஷ்டானங்களின் பலம் ஏறிஏறி ஆசை, கோபம் முதலான வேகங்களெல்லாம் தாமாகக் குறைந்து கொண்டு வர ஆரம்பிக்கும். இப்போது கொஞ்சம் கிழத்தனமான வயசும் வந்திருக்கும். இந்தச் சமயத்தில் வார்த்தகே முனிவ்ருத்தீனாம் என்கிறான் காளிதாஸன். கிழப்பருவம் ஆரம்பிக்கிற காலத்தில் முனிவர்களை, தபஸ்விகளை அடுத்து உபதேசங்களைப் பெற்று, ஆசைகளைப் போக்கிக் கொண்டு, (விராகம், வீதராகம் என்று சொல்வார்கள் – ஆசை போன நிலையை, அப்படிப்பட்ட விரக்தியுடன்) நிறையப் பகவத் தியானம், தபஸ், ஆத்ம சிந்தனையென்று ஈடுபட வேண்டும். வானப்ரஸ்தம் என்ற இந்த ஆச்ரமத்தில் வீடு வாசலையும், பிள்ளை குட்டிகளையும் விட்டுவிட்டுப் பத்தினியை மட்டும் கூட அழைத்துக் கொண்டு போய்க் காட்டிலே வைதிகக் கர்மாக்களை அனுஷ்டானம் பண்ண வேண்டும். அந்த அனுஷ்டானத்துக்கு ஸஹாயம்

2. கீதை VII. 11

செய்வதற்காகத்தான் பத்நினி வேண்டும்; விஷய ஸுகத்துக்காக அல்ல. அப்புறம் கடைசி ஸ்டேஜ் யோகேனாந்தே தநுத்யஜாம் –அதாவது வைதிகக் கர்மாக்களையும் விட்டு விட்டு ஸன்னி யாசியாகி, சரீரத்தை விடுகிறபோது கொஞ்சம்கூட அழுகை யில்லாமல் பேரானந்தமாகப் பரமாத்மாவுடன் இரண்டறச் சேர்ந்து விடுகிற யோகமாக மரணத்தை ஆக்கிக் கொண்டுவிட வேண்டும்.

அந்தப் பேரானந்த மோக்ஷத்துக்கு எங்கே அஸ்திவாரம் போட்டிருக்கிறது என்றால் சைசவே அப்யஸ்தவித்யானாம் என்று பால பருவத்தில் படிக்கிறபோதே போட்டிருக்கிறது. அப்பொழுது போட்டுக் கொடுத்த moral foundation (தர்ம நெறி அடிப்படை) தான் அப்புறம் ஜன்மா முழுக்கக் கைகொடுத்துக் கொண்டே வந்து, குழந்தையாக இவன் படித்த உபநிஷத்தின் லக்ஷ்யமான ஜீவப் பிரம்ம ஐக்கியத்தை இவன் முடிவிலே சாதிக்கத் துணை செய்கிறது.

குழந்தைப் பருவத்திலேயே ஒழுங்கில் கொண்டு வந்து விடவேண்டும். ஒழுக்கத்திற்கு முதல் அங்கமாக என்ன வேண் டும்? பணிவு; அடக்கம்; விநயம். கட்டுப்பாடு இருந்தால்தான் ஒழுக்கத்தோடு முன்னேற முடியும். கட்டுப்பட்டு நடப்பதற்கு அடக்கம் முதலில் வேண்டும். அஹங்காரம் போனால்தான் அடக்கம் வரும். ஸகல சீலங்களுக்கும் அடிப்படையாக இருக்க வேண்டியது விநயம்தான்.

மருந்தைவிடப் பத்தியம் முக்கியம். கல்வி என்கிற மருந்தை விட விநயம் என்ற பத்தியம் முக்கியமானது. இந்த விநயத் தைத்தான் பழைய காலத்தில் மாணாக்கனின் பிரதான லக்ஷண மாக வைத்தார்கள். 'விநயமுடையவன்' என்ற பொருள் கொண்டதான 'விநேயன்' என்றே மாணாக்கனுக்குப் பேர். இந்த விநயகுணம் வருவதற்காகவேதான் முக்கியமாக அவனைக் குருகுலவாஸம் என்று ஓர் ஆசார்யனிடத்திலேயே வாழும்படியாகக் கொண்டு விட்டார்கள். எட்டு வயசுக்குள் உபநயனம் (பூணூல் கல்யாணம்) பண்ணிக் குருகுலத்துக்கு அனுப்பினார்கள்.

உபநயனம் என்றால் என்ன? 'நயனம்' என்றால் 'அழைத் துப் போவது'. கண்ணில்லாதவனை இன்னொருத்தன்தான்

அழைத்துப் போக வேண்டியிருக்கிறது. இதிலிருந்து கண்தான் நம்மை அழைத்துப் போகிறதென்று தெரிகிறது. எனவேதான் அதற்கு நயனம் என்று பேர். 'உப' என்றால் 'ஸமீபத்தில்' என்று ஒரு அர்த்தம். 'உபநயனம்' என்றால் 'ஸமீபத்தில் அழைத்துப் போகிறது'. எதற்கு, அல்லது யாருக்கு ஸமீபத்தில்? குருவுக்கு ஸமீபத்தில்தான். அதாவது குருகுலத்தில் கொண்டு விடுவதற்குப் பூர்வாங்கம்தான் உபநயனம்.

இதுவரை குழந்தையாக மனம் போனபடி விளையாடிக் கொண்டு இருந்தவன் இப்போதுதான் ஒரு பொறுப்போடு கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டதான ஓர் ஆச்ரமத்தை ஏற்கிறான். இங்கே ஆச்ரமம் என்றால் பர்ணசாலை என்று அர்த்தமில்லை. வாழ்க்கையில் ஒரு நிலை – stage of life – என்று அர்த்தம். இந்த முதல் ஆச்ரமத்துக்குப் பிரம்மசர்ய ஆச்ரமம் என்று பெயர். இங்கே குருதான் முக்கியம்.

முதல் ஆச்ரமத்தில் இவனுக்கு ஸகலமுமாக இருப்பது குருதான். கடைசியில் ஸன்னியாஸ ஆச்ரமத்திலும் இன்னொரு குரு வருகிறார். இப்போது போட்ட பூணூலைக் கத்தரித்துப் போடுவதற்கு அந்தக் குரு வந்தாக வேண்டும். முதல் குரு சொல்லிக் கொடுத்த உபநிஷத் லக்ஷ்யமான பிரம்மத்தை இவன் ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணுவதற்கு ஸஹாயம் செய்வதற்காக அந்தத் துறவியான குரு வருகிறார். 'குரு பரம்பரை' என்று நாம் நமஸ்காரம் பண்ணுவதெல்லாம் அந்த ஸன்னியாஸி குருமார்களைத்தான்.

ஆனால், அந்தக் குருவிடம் அந்தியத்திலாவது நாம் போகிறதற்கு யோக்யதையை உண்டாக்கித் தருபவர் யாரென்றால் பிரம்மசர்ய ஆச்ரமத்தில் நமக்கு ஸகல வித்யைகளையும் தரும் இந்தக் குருதான். இவர் அவரைப் போல ஸன்னியாஸி அல்ல, கிருஹஸ்தர்தான். கடைசி குரு பிரம்மவித் (பிரம்மத்தை அறிந்தவர்) என்றும், முதல் குரு வேதவித் (வேதத்தை அறிந்தவர்) என்றும் சொல்வதுண்டு. இந்த வேதவித்துக்கு பிரம்மத்தைப் பற்றிப் படிப்பறிவு நிறைய உண்டே தவிர, அனுபவ ஞானம் இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. இவரும் ஒரு பிரம்மவித்திடம் போய் இனிமேல்தான் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொண்டு பிரம்மத்தை அனுஸந்தானம் பண்ண வேண்டும்.

இதனால் இவர் மட்டம் என்று இல்லை. ஆச்ரம தர்மப்படி வாழ்க்கையின் எந்த ஸ்டேஜில் எப்படி இருக்க வேண்டுமோ அப்படியிருப்பவர் இவர். மாணாக்கன் விநேயனாக இருக்க வேண்டும் என்றால் அப்படிப்பட்ட விநயத்தை அவனுக்கு ஊட்டுபவராக, அவனது இயல்பான மரியாதைக்குப் பாத்திர ராக இவர் வாழ்ந்தாக வேண்டும். நல்ல கர்மானுஷ்டாதாவாக இருக்க வேண்டும். தார்மிஷ்டராக இருக்க வேண்டும். மாணாக்க னிடம் கண்டிப்பாக இருந்து திருத்தும்போதே, மாதா பிதாக் களை விட்டுத் தன்னிடம் வாஸம் செய்ய வந்திருக்கிற அந்தக் குழந்தையிடம் பரிவுள்ளவராக இருக்க வேண்டும். 'விநேயன்' என்பது போலவே மாணாக்கனுக்கு 'அந்தேவாஸி' என்று இன்னொரு பெயர் இருக்கிறது. 'அந்தேவாஸி' என்றால், 'உடன் வஸிக்கிறவன்' என்று அர்த்தம் சொல்கிறார்கள். 'உபநயனம்' என்னும்போது 'ஸமீபத்தில் அழைத்துப் போகி றது' என்பதைக் 'குருவுக்கு ஸமீபத்தில் அழைத்துப் போகிறது' என்று பொருள் கொண்டது போலவே, அந்தேவாஸி ('உடன் வஸிக்கிறவன்') என்றாலும் 'குருவுடன் வஸிக்கிறவன்' என்று அர்த்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும். வாஸ்தவத்தில் 'அந்தே' என்றால் 'உடன்' என்றோ 'பக்கத்தில்' என்றோ அர்த்தம் இல்லை. 'அந்தே' என்றால் 'உள்ளுக்குள்ளே' என்றுதான் அர்த்தம். அந்தரங்கம், அந்தராத்மா, அந்தர்யாமி என்றெல் லாம் சொல்லும்போது 'அந்த' என்றால் 'ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே' என்றே அர்த்தம். அம்மாதிரி ஆசார்யன் தன் ஹ்ருதயத்துக்கு உள்ளேயே சிஷ்யப்பிள்ளைகளை அழைத்து வைத்துக் கொண்டு விட வேண்டும். அத்தனை அன்பு காட்ட வேண்டும்!

சிஷ்யனிடம் இவருக்குப் பெரிய பொறுப்பு இருக்கிறது. அதை ஆற்றா விட்டால் இவ்ருக்கே பெரிய ஹானி உண்டா கும். இந்தக் காலத்தில் உபாத்தியாயர்கள், 'பையன் உருப்பட் டால் என்ன, உருப்படா விட்டால் என்ன? நம் சம்பளம் எப்படியும் வருகிறது' என்று இருக்கலாம். அந்த மாதிரிக் குருகுலம் நடத்துகிறவர் இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் அங்கே குரு-சிஷ்ய உறவு வெறும் வியாபார ஒப்பந்தம் (பிஸினெஸ் கான்ட்ராக்ட்) மாதிரி இல்லை. இப்போதுள்ள படிப்பு முறை பிஸினெஸ் கான்ட்ராக்ட்டுக்கும் ஒரு படி கீழே! பிஸினஸில்கூட ஒரு விலை கொடுத்தால் அதற்கான ஒரு வஸ்து

வைத் தரத்தான் வேண்டும். ஆனால் இங்கேயோ சம்பளம் (விலை) கொடுத்த ஒரு மாணாக்கன் ஃபெயில் ஆனால்கூட அது உபாத்தியாயரைப் பாதிப்பதில்லை. குருகுலம் நடத்துகிற பழைய கால குருவோ, ஒரு மகத்தான பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். அது என்ன?

'சிஷ்ய பாபம் குரும் வ்ரஜேத்' என்று நீதிசாஸ்திரம் சொல்கிறது. அதாவது சிஷ்யன் பண்ணுகிற பாபம் குருவையே போய்ச் சேருகிறது. இவனுக்கு வெறும் படிப்பை மட்டும் சொல்லித் தராமல், இவனை ஒழுக்கமுள்ளவனாக்கவும் அவர் பொறுப்பு எடுத்துக் கொள்கிறார். எடுத்துக் கொண்ட பொறுப்பைச் சரியாக நிறைவேற்றா விட்டால், அதற்குத் தண்டனை உண்டு. சிஷ்யனை இவர் யோக்கியனாக்க முடிய வில்லை, அவன் ஒரு பாபம் செய்கிறான் என்றால், அந்தப் பாபம் சிஷ்யனைத் தாக்காது; அவனைச் சீர்திருத்தத் தவறிய குருவையே சென்றடையும்.

ஒரு குடும்பத்தில் பத்தினி ஒழுங்கு தப்பி நடந்தால் அதன் பாபப் பலன் அவளைத் தாக்காது; அவளை நல்வழிப்படுத்தத் தவறிய புருஷனைத்தான் சேரும். தேச காரியத்திலே ஒரு பிரஜை தப்பு பண்ணினால், அதற்கான பாபம் அவனைத் திருத்தி வைக்காத ராஜாவைத்தான் சேரும். அந்த ராஜாவே பண்ணும்படியான பாபம், அவனை நல்வழிப்படுத்தத் தவறிய ராஜப் புரோஹிதரைச் சேரும். நீதி சாஸ்திரத்தில் இப்படியாக ஒரு பர்த்தாவுக்கும், ராஜாங்கம் நடத்துகிறவனுக்கும், ஆசார்யனுக்கும் ரொம்பப் பெரிய பொறுப்பைத் தந்திருக்கிறது.

ராஜா ராஷ்ட்ர க்ருதம் பாபம் ராஜபாபம்
புரோஹிதம்॥
பர்த்தாரம் ஸ்த்ரீக்ருதம் பாபம் சிஷ்ய பாபம்
குரும் வ்ரஜேத்॥

ஒரு பர்த்தா என்றால் மனைவியையும், ராஜாவானவன் குடிமக்களையும், குரு என்கிறவன் சிஷ்யனையும் அதட்டி அதிகாரம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதற்காக ஏற்பட்டவர்கள் அல்ல. இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் ஆதீனத்தில் உள்ள

வர்களை நல்வழிப்படுத்தக் கடமைப்பட்டவர்கள் ஆவார்கள். அந்தக் கடமையை நிறைவேற்றத் தவறினால், தங்கள் ஆதீனத்தில் இருக்கிறவர்களின் பாபத்தைத் தாங்களே வாங்கிக் கொள்ள வேண்டியவர்கள் ஆவார்கள்.

'சிஷ்ய பாபம் குரும் வ்ரஜேத்' என்று தெரிந்து கொண்டிருந்த பழைய கால குரு எப்படியிருந்திருப்பார்? சிஷ்யனை நல்வழிப்படுத்துவதற்கான ஆத்ம சக்தி பெற்றவராகத் தம்மைப் பண்ணிக் கொண்டிருப்பார். அதாவது தாமே முன்னுதாரணமாக (example ஆக) அந்த நல்வழியில் நடந்து காட்டிக் கொண்டிருப்பார். 'எங்களிடத்திலுள்ள நல்ல நடத்தைகளை (அஸ்மாகம் ஸுசரிதானி) நீ பின்பற்று' என்று தைத்திரீய உபநிஷத்தில் குரு, சிஷ்யனிடம் சொன்னது இதைத்தான்!

அப்படிப்பட்டவரிடத்தில் ஒரு ஜீவனை பால்யத்திலேயே கொண்டு சேர்த்துவிட வேண்டும்.

அந்தக் காலத்தில் ஒவ்வொரு பிதாவுக்கும் வேத சாஸ்திரங்கள் நன்றாகத் தெரிந்துதான் இருந்தது. இருந்தாலும் அவரவரும் தம் பிள்ளைகளுக்குத் தாங்களே கற்றுக் கொடுக்காமல் இன்னொரு குருவிடம் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். ஏன்? அப்பா - பிள்ளை என்றால் ரொம்பவும் ஸ்வாதீனம் கொடுத்துப் போய்விடும். அப்பாவும் செல்லம் கொடுத்து விடுவார். பிள்ளையும் ஸ்வாதீனத்தினால் அவருக்கு ரொம்பவும் அடங்கி நடக்காமல் ஸ்வாதந்திரியமாக இருக்கப் பார்ப்பான். அடக்கம் (விநயம்) என்பதான வித்யையின் ஆதாரப் பண்பே இல்லாவிட்டால் இவன் என்ன படித்துத்தான் என்ன பிரயோஜனம்?

உபநிஷத்துகளைப் பார்த்தால் இது தெரியும். பாரத்வாஜர் மஹா பெரியவர். ஆனாலும் அவருடைய புத்ரரான ஸுகேசர் என்பவர் ஸமித்தும் கையுமாக குருவைத் தேடித் தேடிப் போய் பிப்பலாதரை அடைந்தார் என்று 'பிரச்னோபநிஷத்' ஆரம்பிக்கிறது. (ஸமித்து என்றால் சுள்ளி. எளிதில் பிரீதி அடைந்துவிடும் அந்தக்கால குருமாருக்கு இதுதான் பெரிய காணிக்கை. அவருடைய யக்ஞ அனுஷ்டானத்துக்கு சுள்ளிதானே முக்கியம்?) இப்படி இன்னும் பல பேரையும் சொல்லியிருக்கிறது. ச்வேதகேது என்ற பிரம்மசாரியைப்

பற்றிச் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இவன் தகப்பனாரிடமே வித்யாப்யாஸம் பண்ணிவிட்டு ராஜ சபைக்குப் போகிறான். அங்கே ராஜாவாயிருந்த ஸத்வித்வானான ப்ரவாஹணர் இவனைக் கேள்விகள் கேட்கிறார். இவனுக்கு ஒரு கேள்விக்குக்கூடப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. பிதாவிடமே வித்யாப்யாஸம் பண்ணினால் ப்ரயோஜனமில்லை என்று இங்கே indirect ஆக (மறைமுகமாகச்) சொல்லுகிற மாதிரி இருக்கிறது.

அடக்க குணம் வருகிறது ரொம்பவும் கஷ்டம். அதுவும் கல்வி கற்கக் கற்கத் 'தான் அறிவாளி' என்ற அஹங்காரமும் ஏறிக் கொண்டேதான் வரும் என்பது இந்த ச்வேதகேதுவின் இன்னொரு கதையிலிருந்து தெரிகிறது. இதுவும் சாந்தோக்யத்திலேயேதான் வருகிறது. இவன் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் பிதாவைவிட்டு வெளி ஆசார்யர்களிடம் படித்துவிட்டுத் திரும்புகிறான். தனக்கு எல்லாம் தெரிந்து விட்டது என்று கர்வத்துடன் திரும்புகிறான். அப்போது இவனுடைய பிதாவே கர்வத்தை ஒடுக்குகிறார் – பிரம்மத்தைப் பற்றி அவனிடம் கேட்டு! அவனுக்கு அது அடியோடு தெரியவில்லை என்று அவனே உணர்ந்து, தலைகுனிந்து, தம்மிடம் உபதேசம் வேண்டும்படிப் பண்ணுகிறார்.

அடக்கம் வேண்டும் என்பதற்காகவேதான் 'குருகுல வாஸம்' என்று வைத்து, வீட்டைவிட்டுப் பிள்ளைகளை அங்கே அனுப்பி வைத்தார்கள். இப்போது வீட்டை விட்டு ஹாஸ்டல் என்று வெளியே போகிறபோது, வீட்டில் வளருவதைவிட இவன் இன்னும் ஒழுங்கு தப்பிப் போகிறதைத்தான் அதிகம் பார்க்கிறோம். அந்த நாளில் இப்படி இல்லாமலிருந்ததற்கு முதல் காரணம், ஆசார்யனாக இருக்கப்பட்டவனின் வாழ்க்கை உதாரணம். இரண்டாவதாக, பிரம்மசாரிக்கு வைத்த அனேக நியமங்கள். குறிப்பாகப் பிக்ஷாசர்யம். பிக்ஷாசர்யம் என்றால் பிக்ஷை எடுப்பது என்று அர்த்தம்.

பூணூல் போட்டவுடன் பாலனைப் பார்த்துத் தகப்பனார் 'பிக்ஷாசர்யம் சர' என்கிறார். 'பிச்சை வாங்கிக் குருவிடம் கொடுத்து, அதில் அவர் கொடுப்பதைச் சாப்பிடும் நியமத்தை மேற்கொள்ளு' என்று அர்த்தம்.

நாற்பது வேலி, ஐம்பது வேலி நிலக் குடித்தனக்காரனா னாலும், தன் புத்திரனை இப்படிப் பிக்ஷாசர்யம் பண்ணும் படிக் குருகுலத்தில் கொண்டு விட்டுவிட வேண்டும்.

பிதா 'பிக்ஷாசர்யம் சர' என்றவுடன் 'பாடம்' என்று இதற்குப் புதுப் பூணூல்காரன் பதில் சொல்ல வேண்டும். 'பாடம்' (Baadham) என்றால் 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று அர்த்தம்.

எத்தனை பணக்காரன் வீட்டுப் பிள்ளையானாலும் குரு குல வாஸத்தின்போது ஒரு கோவணத்தைக் கட்டிக் கொண்டு வீடு வீடாகப் போய் 'பவதி பிக்ஷாம் தேஹி' என்று பிச்சை வாங்க வேண்டும். ஏன் இப்படி வைத்தார்கள்? இவனுடைய அஹங் காரத்தைக் குறைக்க வேண்டும். இவனுக்குப் படிப்பாளி என்ற கர்வம் வந்துவிடக் கூடாது. படிப்பின் வாஸ்தவமான பயனை இவன் அடைய வேண்டுமானால், இவனை விநயமுள்ள வனாக்க வேண்டும் என்பதற்கே இப்படிப் பிக்ஷாசர்யம் என்பதை வைத்திருக்கிறது.

சிஷ்யன் பிக்ஷை வாங்கி வந்ததைக் குருவிடம் சேர்த்து விடுவான். அவர் பத்தினியிடம் கொடுத்துப் போடச் செய் வார். அதாவது சிஷ்யர்களுக்குக் குரு போட்டுத்தான் சாப்பாடு கிடைத்தாக வேண்டும்.

இவன் அகத்திலே சாப்பிட்டுக் கொண்டு, ஸ்கூலிலோ, காலேஜிலோ போய்ப் படிக்கிறபோது, 'வாத்தியார் கிடக்கி றார்' என்று அலக்ஷ்ய புத்தியோடு நினைக்கிறான். அவர் போட்டுத்தான் இவன் சாப்பிட்டாக வேண்டும் என்கிறபோது இப்படி நினைக்க மாட்டான். அவருக்கு அடங்கித்தான் நடப்பான்.

சிஷ்யர்கள் வாங்கிவரும் பிக்ஷை இவர்களுக்கு மட்டு மின்றிக் குருவின் குடும்பத்துக்கும் போதுமானதாக இருக்கும். ஆனாலும் அப்போதிருந்த ஏற்பாட்டில் சிஷ்யன் குருவுக்குச் சோறு போடுகிறான் என்கிற மாதிரித் தெரியாமல், குருவே சிஷ்யனுக்குப் போடுகிறார் என்கிற மாதிரியாகத்தான் ஒழுங்கு செய்திருந்தது.

பிரம்மசாரி சாப்பிடுவதற்குக் கணக்கு இல்லை. வயிறு நிறையச் சாப்பிடலாம். ஆனாலும் நாக்கு ருசிக்காக ஆத்மாபி விருத்தியைப் பாதிக்கும்படியான பதார்த்தங்களைத் தின்னக் கூடாது. இப்போது ஹாஸ்டலில் சுதந்திரமாக இருக்கிற மாணாக்கன் எதை வேண்டுமானாலும் தின்கிறான். அதனால் மனோவ்ருத்தி (மனத்தின் போக்கு) கெட்டுப் போகிறது. குருகுல வாஸத்தில், குரு இப்படிப்பட்ட அபக்ஷ்யங்களை (உண்ணக் கூடாதவற்றை) சிஷ்யனுக்குப் போட மாட்டார்.

சாதாரணமாக ஒரு வேதத்தையும் அதன் அங்கங்களையும் மற்ற வித்யைகளையும் கற்பதற்குப் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் பிடிக்கும். அதாவது எட்டு வயசுக்குக் குருவிடம் வந்த பையன் சுமார் இருபது வயசு வரையில் குருகுலவாஸம் பண்ணியாக வேண்டும். பதினாலு, பதினைந்து வயசுக்கு மேல் மனஸில் விகாரங்கள் ஏற்படக்கூடிய பருவம். 'காளைப் பருவம்' என்று சொல்கிறபடி காளை மாதிரி இஷ்டப்படி ஓட வேண்டும் என்று வேகம் ஏற்படுகிற சமயம். இப்படிப்பட்ட சமயத்திலே சாந்தராகவும், பிரியராகவும், நல்ல சீலமுள்ளவராகவும் இருக்கிற குருவிடத்திலே படித்துக் கொண்டு பிக்ஷாசர்யம் பண்ணி வருவதானது பிரம்மசாரியின் இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்தி, அவனை நல்ல பிரம்ம தேஜஸ் உள்ளவனாக ஆக்குகிறது. சரியாக இந்த விகாரங்கள், வேகங்கள் தோன்றுகிற காலத்திலேயே இவனுக்குக் குருகுல வாஸத்தையும், பிக்ஷாசர்யத்தையும் ஏற்படுத்தினால் அது விபரீதமாகத்தான் ஆகும். பெரிதாக வெள்ளம் வருகிறபோது கரை போடப் பார்த்தால், கரையையும் கரை போட வருகிறவர்களையும்கூட அது அடித்துக் கொண்டு போய்விடும். அந்த மாதிரிதான் இதுவும். அதனால் தான் இவனை இதற்கெல்லாம் ரொம்பவும் முந்தி, ஒரு ஆறு ஏழு வருஷத்துக்கு முந்தியே, எட்டு வயசுக் குழந்தையாக இருக்கிறபோதே, குருகுல வாஸத்துக்கும், பிக்ஷாசர்யத்துக்கும் பழக்கப்படுத்திவிடச் சொல்லுகிறது நம் சாஸ்திரம். காமம் உள்ளே புகுமுன்பே காயத்ரி புகுந்து இவனைச் சுத்தப்படுத்த ஆரம்பித்து விட்டது. அதுவும், இதரப் பிரம்மசர்ய ஆசிரம நியமங்களும், எல்லாவற்றுக்கும் மேல் பிக்ஷாசர்யமும் இவனுக்கு அடக்கத்தை உண்டாக்கி விடுகின்றன. இதில் இந்திரிய அடக்கமும் சேர்ந்து விடுகிறது. பிரம்மசாரி என்பவன், பேருக்கு அப்படியில்லாமல், வாஸ்தவமாகவே அப்படி இருப்பான்!

இகலோகத்துக்கு ராஜா (ராஜாங்கம்) மாதிரிப் பரலோகத் துக்குக் குரு என்று சொன்னேன். நேராகப் பரலோகத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கிற ஸன்னியாஸ ஆசிரம குருவைப் போலவே, இதற்கு ஆதியில் அஸ்திவாரம் போட்ட வித்யாப்யாஸ குருவும் முக்கியமானவர் என்று சொன்னேன். ராஜாங்கத்துக்குச் சேவை செய்கிறோமல்லவா? வரி கொடுக்கிறோமல்லவா? இப்படியே ஆரம்ப ஆசார்யர், அந்திம ஆசார்யர் இரண்டு பேருக்கும் பண்ண வேண்டும். பணிவிடை புரிய வேண்டும். தக்ஷிணை தர வேண்டும். நாம் ஒருத்தருக்கு ஒன்றைத் தராமல், அவரிடமிருந்து மட்டும் பிரயோஜனத்தை அடைந்துவிட முடியாது. எந்த வஸ்துவானாலும் அதற்கு விலை கொடுத்து வாங்கினால்தான் நம்மிடம் நிலைத்து நிற்கும். ஸன்னியாஸ குருவுக்குத் தக்ஷிணை என்று அதிகம் வேண்டாம். பணிவிடையே முக்கியம். வித்யாப் யாஸ குருவுக்கு இரண்டும் வேண்டும். அவருக்குக் குடும்பம் உண்டு. அதற்குப் பிக்ஷாசர்யம் செய்து பெற்றுவந்த அன்னம் மட்டும் போதாது. இந்தக் குரு யக்ஞாதி கர்மானுஷ்டானங்கள் பண்ண வேண்டியவர். எனவே இதற்கு வேண்டிய திரவியத்தை அவருக்குத் தக்ஷிணையாகத் தர வேண்டும். இப்போது படிக் கிற காலத்திலேயே ஃபீஸ் கட்டுகிற மாதிரி தக்ஷிணை கொடுத் தால், 'நாம் கொடுத்துத்தான் வாத்தியார் பிழைக்கிறார்' என்ற திமிர் வந்து, குரு பக்தி போய்விடும். இதனால்தான், ஒருவன் கல்வியை முடித்துவிட்டு, குருகுல வாஸத்தைப் பூர்த்தி பண்ணி விட்டுத் திரும்புகிறபோதுதான், அவர் கேட்கிற தக்ஷிணையைத் தர வேண்டும் என்று சாஸ்திரத்தில் வைத்திருக்கிறது. குரு செய்ததற்கெல்லாம் பிரதி செய்யவே முடியாது என்றாலும், முடிந்த மட்டும் சேவை செய்து காணிக்கை கொடுக்க வேண்டும்.

சாந்தமும் விநயமும் இருந்தவரையில் வித்யை வளர்ந்தது. இப்போது சாந்தத்தைக் கெடுத்து சலனத்தைக் கொடுத்துத் தடுமாற வைக்க எத்தனை உண்டோ, அத்தனை ஸினிமாவும் கதைப் புஸ்தகங்களும், ஸ்கூலில் படிக்கிற நாளிலேயே வந்து சேர்ந்து விடுகிறது. காமம் புகுந்து விகாரப் படுத்தாத பிரம்மசரியம் என்பது படிக்கிறவனுக்கு இல்லை. சாந்தத்தைக் கெடுத்துச் சலனத்தைப் பெரிதாகக் கொடுக்கிற இன்னொரு சத்ரு குரோதம். அதைத்தான் பள்ளிக்கூட நாளிலிருந்தே இன்றைய அரசியல் கட்சிகள் பசங்களுக்கு ஊட்டி வருகிறது.

சாந்தம் போய், விநயம் போய், அகம்பாவமும் கர்வமும் வந்தபின், அவற்றோடுகூட உண்மையான வித்யையும் போய் விட்டது.

பையன் வீட்டிலேயே ட்யூஷன் கற்றுக் கொண்டால் பையன் யஜமான், வாத்தியார் சேவகன் என்றே அர்த்தம். ஹாஸ்டலிலும், காலேஜிலும்கூடத் 'தான் யஜமான்' என்பதால் தான் ஸ்டிரைக் பண்ணுகிறான். வார்டனையும் ப்ரொபஸரை யும் அடிக்கப் போகிறான். ஏனென்றால் இங்கெல்லாமும் முதலில் பையனிடம் கையை நீட்டிப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு விடுகிறார்கள். குருகுலத்திலோ கடைசியாகத்தான் தக்ஷிணை. இம்மாதிரி விஷயங்களில் நம் பூர்விகர்களின் ஸைகாலஜி – நுட்பம் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது! பல வருஷம் அவரோடு சேர்ந்து அன்பாகப் பழகினபின் சிஷ்யனுக்கே 'எதைத் தருவோம், எதைத்தான் தரக் கூடாது?' என்று நன்றியும் ஆர்வமுமாக இருக்கும். இம்மாதிரிச் சந்தர்ப்பத்தில் 'இந்திராணியின் குண்டலத்தைக் கொண்டு வா! நாகரத்தினத் தைக் கொண்டு வா!' என்று கேட்ட குருமாரும் உண்டு. ஆனால் இப்படிக் கேட்டவர்கள் அபூர்வமே. சிஷ்யனால் இம்மாதிரி அஸாத்யத்தையும் சாதிக்க முடிகிறது என்று காட்டி அவனைப் பெருமைப்படுத்தவே இவர்கள் இப்படிக் கேட்டார் கள். பொதுவில் எந்தக் குருவும் துராசை பிடித்து எதுவும் கேட்க மாட்டார். அல்ப ஸந்தோஷியாக எதிலும் திருப்திப் பட்டு விடுவார்.

தத்வித்தி ப்ரணிபாதேன பரிப்ரச்னேன ஸேவயா।
உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஞானம் ஞானின: தத்வதர்சின:॥

என்று பகவான் கீதையில் சொல்கிறார். 'பரமாத்ம தத்வத் தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், அப்படித் தெரிந்து கொண்டவர்களான ஞானிகளிடம் போ. அவர்களிடம் வணக் கத்தோடு, பணிவோடு (ப்ரணிபாதேன) நடந்து கொள்; அவர்களுக்குச் சேவை பண்ணு (ஸேவயா); கவனமாகக் கேட்டுக் கேட்டு (பரிப்ரச்னேன) உபதேசங்களைப் பெற்றுக் கொள். நீ இப்படியெல்லாம் இருந்தால், அவர்கள் நிச்சயம் ஞானோபதேசம் தருவார்கள்' என்கிறார்.

தத்வ தர்சிகளான ஞானிகளைப் பற்றிச் சொன்னதால் இங்கே தக்ஷிணையைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. சேவையை மட்டும் சொல்லியிருக்கிறது. தைத்திரீய உபநிஷத்தில் 'வித்யாப் யாஸம் செய்விக்கிற குரு இஷ்டப்படும் தக்ஷிணையை அவருக் குக் கொடுக்க வேண்டும்' என்று தெளிவாகச் சொல்லியிருக் கிறது; ஆசார்யாய ப்ரியம் தனம் ஆஹ்ருத்ய.

'இஷ்டப்பட்ட தக்ஷிணையைக் கேள்' என்றதால், அந்தக் குருவானவன் துராசை பிடித்துப் பெரிதாக எதுவும் கேட்டு விடமாட்டான். சிஷ்ய லக்ஷணம் மாதிரியே குரு லக்ஷணமும் உண்டல்லவா?

தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ஓர் ஆசார்யரானவர் சிஷ்யன் படிப்பை முடித்துவிட்டு அகத்துக்குத் திரும்பும்போது அவ னுக்குப் பண்ணும் உபதேசத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. இதை உபநிஷத் காலத்திய கான்வகேஷன் அட்ரஸ் (பட்டமளிப்பு விழா உரை) என்று வேடிக்கையாகச் சொல்கிறார்கள்! அதில் ''ஸத்யம் பேசு; தர்மப்படி நட; வேத அத்யயனத்தை ஒரு நாளும் விட்டுவிடாதே (அவரவரும் ஸவதர்மப்படியான தொழிலை விடக்கூடாது என்று அர்த்தம்); இந்த வேத தர்மம் என்றைக்கும் நடக்க வேண்டியதாதலால் கிருஹஸ்தாச்ரமம் ஏற்று, ஸந்ததியை உண்டாக்கி, அதற்கு இந்த வேதச் செல்வத்தை (அல்லது வேத விதிப்படி அவரவருக்கும் லோக க்ஷேமார்த்தமாக ஏற்பட்ட கர்மாவைக்) கொடு. தேவ, பித்ரு காரியங்களை ஒரு நாளும் விடாதே. தாயைத் தெய்வமாகக் கொள்ளு: தந்தையைத் தெய்வமாகக் கொள்ளு: ஆசார்யனைத் தெய்வமாகக் கொள்ளு; அதிதியை தெய்வமாகக் கொள்ளு; வேதவிதி மீறாத கர்மாக்களைப் பண்ணு'' என்றெல்லாம் சொல்லி விட்டு, குருவானவர், ''எங்களிடம் நீ எப்பேர்ப்பட்ட நல்ல நடத்தையை (ஸுசரித்ரத்தை)ப் பார்த்திருக்கிறாயோ அதன்படியே நீயும் நட; வேறு விதமாகப் போகாதே'' என்று சொல்கிறார்.

இதிலிருந்து குருவாகப்பட்டவர் மிகுந்த நல்லொழுக்கத் துடன் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று ஏற்படுகிறது.

இப்படித் தங்களுடைய நன்னடத்தையைத் தாங்களே சொல்லிக் கொள்வதுகூட அஹங்காரமாகிவிடும் என்பதால்

உடனேயே, ''எங்களைவிடச் சிரேஷ்டமான பிராமணர்கள் எவர்களோ'' என்று ஆரம்பித்து, அப்படிப்பட்ட பெரியவர்களிடம் நடந்து கொள்ள வேண்டிய விதத்தைச் சொல்கிறார். சிஷ்யன் மாதிரியே ஆசார்யனுக்கும் விநயம் இருக்க வேண்டும் என்பதால் சொன்ன வார்த்தைதான் இது; உபதேசம் பண்ணுகிற ஆசார்யரும் வாஸ்தவத்தில் ரொம்பச் சிரேஷ்டர்தான் என்றே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

என்ன செய்வது, எப்படிச் செய்வது என்கிற விஷயங்களில் சிஷ்யனுக்குச் சந்தேகம் வந்தால், அவன் யாருடைய உதாரணத்தைப் பார்த்து அதன்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல்கிறார். 'தீர விசாரித்துத் தெளிவு பெறும் திறமை வாய்ந்தவர்களும், சாஸ்திர முறைப்படியே ஒழுகுபவர்களும், பிறத்தியார் ஏவுதலுக்குக் கட்டுப்படாதவர்களும், குரூர ஸ்வபாவம் இல்லாதவர்களும், அதாவது அன்புள்ளம் படைத்தவர்களும், வெறும் விஷயகாமிகளாக இல்லாமல் தர்மகாமிகளாக, அதாவது அறவழியிலேயே பற்றுள்ளவர்களுமான வேத வித்துக்கள் எப்படி நடப்பார்களோ அப்படி நட'' என்கிறார். இங்கே சொன்ன யோக்கியதாம்சங்கள் எல்லாம், உபதேசிக்கிற ஆசார்யருக்கும் இருப்பவை, இருக்க வேண்டியவை என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். இத்தனை காலம் இவன் குருகுல வாஸம் பண்ணி ஆசார்யரோடேயே இருந்து, அவர் நடக்கிற முறைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு விட்டான். இப்போது அவரை விட்டு, வீட்டுக்குத் திரும்புகிறான். இனிமேலும் அவன் இதே ஒழுக்கங்களையே பின்பற்ற வேண்டும் என்பதைத்தான் உபநிஷத்தில் ஆசார்யரானவர் எடுத்துச் சொல்கிறார்.

இப்படி நல்ல சீலங்களுடன் இருக்கிற குருவிடம் சிஷ்யனுக்கு ஏற்படுகிற பக்திதான் குருகுல வாஸத்தின் உயிர்நிலை. சிஷ்யனுடைய விநயம், இந்திரிய நிக்ரஹம், பிற்பாடு இவன் படிப்படியாகப் பெறப்போகிற ஈச்வர பக்தி, ஆத்மாபிவிருத்தி எல்லாவற்றுக்கும் மூலதனம் இந்தக் குருபக்திதான்.

இம்மாதிரிப் பக்தியைத் தாமாகப் பெறக் கூடிய ஸ்வயயோக்யதை இல்லாத குருவாக இருந்தாலும் சரி, சின்ன வயசில், 'இவர்தான் உனக்கு தெய்வம் மாதிரி' என்று ஒரு குருவிடம் சேர்த்துவிட்டு, இவனைப் பிக்ஷாசர்யம் பண்ண

வைத்து, பிக்ஷான்னத்தை அந்தக் குரு போட்டுத்தான் இவன் சாப்பிட்டாக வேண்டும் என்று ஒரு ஏற்பாட்டையும் பண்ணி விட்டால் இதுவே ஒரு பக்தியை உண்டாக்கி விடும். இப்படிக் குருபக்தியோடு கல்வி கற்றால், இப்போது பார்க்கிற மாதிரி அடங்காமை (பல தினுசிலும் அடங்காமை) இல்லாமல், ஒருத்தன் கற்ற் கல்வி அவனுக்கு வாஸ்தவமாக க்ஷேமத்தைத் தரும்; லோகத்துக்கும் அவனால் க்ஷேமத்தை உண்டு பண்ணும்.

இதனால்தான், தற்போது போய்க் கொண்டிருக்கிற போக்கு என் ஆசைக்கு முற்றிலும் எதிர்த் திசையில் இருந்துங் கூட, குருகுலவாஸக் கல்வி முறையை எப்படியாவது உயிர்ப் பிக்க முடியுமா என்பதில் நான் ரொம்பவும் விசாரமாயிருக் கிறேன்.

என் ஆசை – பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு வருஷமும் fail-ஆகி விட்டதாகவாவது நினைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொருத்தரும் தங்கள் குழந்தைகளை ஒரே ஒரு வருஷமாவது குருகுல வாஸம், பிக்ஷாசர்யம் பண்ண வைக்க வேண்டும். பன்னிரண்டு வருஷம் என்றால் அடியோடு ஒருத்தரும் கேட்க மாட்டீர்கள். அதனால் தான் ஒரு வருஷம் என்று கேட்கிறேன். சின்ன வயஸில் ஒரு வருஷம் இந்தப் பழக்கம் இருந்தாலுங்கூட அதற்கு ஓரளவு நல்ல பலன் ஏற்படும். ஃபெயில் ஆன மாதிரி என்று நான் சொன்னாலும் வாஸ்தவத்தில் இது 'வேஸ்ட்'ாகப் போகாது. ஒரு வருஷ பிக்ஷாசர்ய குருகுல வாஸத்தில் மாணாக்கனுக்கு மூன்று வருஷத்து புத்தி தீக்ஷண்யம் உண்டாகும். அடுத்த வருஷமே பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு 'டபுள் பிரமோக்ஷன்' வாங்கி ஈடு பண்ணி விடுவான். அதோடு குருவிடம் ஒரு வருஷம் தங்கியதில் பிராத ஸ்நானம் (விடியற்காலக் குளியல்), ஸந்தியா வந்தனம் முதலான வழக்கங்கள் படிந்து ஆயுள் பூராவும் நிலைத்திருக்கும்.

இப்போது ஸ்கௌட் காம்ப் (சாரண முகாம்) என்று, குழந்தைகளை ஒரு மாஸம், அரை மாஸம் வெளியூருக்கு அனுப்புகிறீர்கள் அல்லவா? இதையே கொஞ்சம் விஸ்தரித்து ஓர் ஆசார்யனிடத்தில் ஒரு வருஷமாவது கூட வசித்து, பிக்ஷாசர்யம் பண்ணி வரும்படியாக ஏற்பாடு பண்ணுங்கள் என்று சொல்கிறேன். இதனால் அனேக நல்ல பழக்கங்கள்,

கட்டுப்பாடுகள் உண்டாகும்; குரு பக்தி என்பதன் த்வாரா (வழியாக) இத்தனையும் ஏற்படும்.

குழந்தைகளைத் தங்களோடு வைத்துக் கொண்டு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப் பிரியப்படுகிற குருமார்களையும், அவர்களிடம் குழந்தைகளை அனுப்பி வைக்கக் கூடிய பெற்றோர்களையும் சமூக உணர்ச்சியின் மூலம்தான் உண்டாக்க வேண்டும். இந்த ஸஹாயத்தைச் செய்யும்படியாக உங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். படிப்பு முடிந்தபின் தக்ஷிணை தர முடியாத ஏழைக் குடும்பத்தினருக்காகவும் மற்றவர்கள் தர வேண்டும். அனேகமாக இப்படிப்பட்ட வசதியில்லாதவர்கள் தான் குழந்தைகளைக் குருகுல வாஸத்துக்கு அனுப்பக் கூடியவர்கள். அவர்களுக்கான ஸஹாயத்தை அங்கங்கே பத்துப்பேர் சேர்ந்து பண்ணினாலும் போதும். தனியாகப் பெரிய ஸ்தாபனம் என்று ஏற்படுத்தக்கூட வேண்டாம். ஸ்தாபனம் கூடவே கூடாது என்று சொல்வதாக அர்த்தமில்லை. ஆனால் அப்படிப் பெரிய ஸ்கேலில் நடப்பதற்காக நாம் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம் என்கிறேன். இப்போது நம்மளவில் சாத்யமான அளவுக்கு ஆரம்பித்துவிட வேண்டும் என்கிறேன். நாம் ஒவ்வொருவரும் சொந்த அக்கறை (personal interest) காட்டி, தன்னாலானதைச் செய்ய வேண்டும் என்பதே முக்கியம். இந்த மனோபாவம் வருவதுதான் அவசியம்.

ஜாஸ்தி படிக்கப் படிக்கத்தான் ஜாஸ்தி நாஸ்திகம், ஜாஸ்தி அடங்காமை, ஜாஸ்தி அனாசாரம் என்று இப்போது கொண்டு விட்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமை மாற வேண்டுமானால் அதற்கு வழி – ஓர் உதாரணத்துக்குக் காட்டவாவது, மியூஸியக் காட்சி வஸ்து மாதிரியாகவாவது – குருபக்தி என்பதை ஏற்படுத்திக் காட்ட வேண்டும். குருகுல வாஸப்படிப்பு முறையில்தான் குருபக்தி இருந்திருக்கிறது.

போன தலைமுறை வரையில் ஸங்கீதம் ஒன்றிலாவது குருகுல வாஸம் இருந்தது. இப்போது அங்கேயும் போய் விட்டது.

எனவே நாம் இதில் முயற்சி எடுக்க வேண்டும். யார் வருவார்கள் என்று முயற்சி பண்ணாமலே இருந்து விடக்

கூடாது. மனப்பூர்வமாக முயற்சி பண்ணினால் பத்துப் பேராவது பலன் அடையாமல் போக மாட்டார்கள்.

ஈச்வர பக்தியும், அந்த ஈச்வர பக்தி வாஸ்தவமாக ஏற்பட்டு நிலைத்து நிற்பதற்கு வழி செய்கிற குருபக்தியும் அழிந்து போகாமல் இருப்பது , லோக க்ஷேமத்துக்கு ரொம்பவும் அவசியம்.

சரணாகதியே முக்கியம்

குருவுடைய யோக்யதாம்சங்களை (qualifications) பற்றி நிறையச் சொன்னேன். ஆரம்ப கால வித்யா குருவான வேதவித்தானாலும் சரி, நம் ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவிடம் சேர்க்கிற ஞான குருவான பிரம்மவித்தானாலும் சரி, இரண்டு பேருக்கும் ஒழுக்கம், பக்தி இரண்டும் முக்கியம் என்று சொன்னேன். பரலோகத்துக்கு வழி காட்டுகிற குரு பிரத்யக்ஷ ஈச்வரன் மாதிரிச் சித்தம் கொஞ்சம்கூடச் சலிக்காதவராக, மஹா ஞானியாக, கிருபா மூர்த்தியாக, பரம சுத்தராக இருக்க வேண்டும் என்றேன். இப்படிப்பட்ட குரு கிடைத்து விட்டால் ஈச்வரனேகூட வேண்டாம் என்றேன்.

ஆனால் இந்த மாதிரி ஒழுக்கமுள்ள வித்யாப்யாஸ குருவோ, ஈச்வரத்வம் நிறைந்த ஆத்ம உபதேச குருவோ எல்லாருக்கும் கிடைக்க முடியுமா? என்று ஒரு யோசனை பிறக்கிறது. சுத்தியாக வேண்டுமென்று நிஜமான தாபம் இருந்தால், அப்படித் தாபப்படுகிறவர்களிடம் பகவானே குருவை அனுப்பித் தீருவான் என்றுதான் சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன. மாணிக்கவாசகருக்கு ஈச்வரனே குருவாக வந்து குருந்த மரத்தடியின் கீழே இருந்து கொண்டு உபதேசம் பண்ணினான். திருவாசகத்தில் அனேக இடங்களில் மாணிக்கவாசகரே இதைச் சொல்லியிருக்கிறார். இதெல்லாம் நமக்குத் தெரிந்தாலும் சஞ்சலம் உண்டாகிறது.

குரு என்று நாம் தேடிப் போகிறவர் வாஸ்தவத்தில் ஒரு போலியாக இருந்து விட்டால் என்ன பண்ணுவது? அவர் சுத்தரா, இல்லையா என்று நமக்கு எப்படி நிச்சயமாகத் தெரியும்? சுத்தர் என்றே போகிறோம், அப்புறம் வேறு தினுசாகத் தோன்றுகிறது என்றால் என்ன பண்ணுவது? இன்னோரிடத்துக்குப் போகலாம் என்றால், அங்கேயும் இதே மாதிரி ஏமாந்து போக மாட்டோம் என்று என்ன நிச்சயம்? இப்படிக் குழப்பமாயிருக்கிறது. லோகம் பொல்லாதது. நாலு தினுசாகப் பேசும். ஒரு சுத்தரைப் பற்றியே அபவாதமாகச் சொல்லி விடுகிறது. அது நிஜமாக இருந்து விட்டால், நம் கதி என்ன ஆவது? என்று அவரை ஆச்ரயித்தவர்களுக்குப் பயம் உண்டாகிறது.

இதற்கு என்ன பண்ணலாம்? வித்யாப்யாஸ குரு விஷயத்தில் இது பெரிய பிரச்னை இல்லை. அவரிடம் மனுஷ்யர்களுக்குள் நல்ல சிஷ்டர்களால் முடியக் கூடிய ஒழுக்கங்களைத்தான் எதிர்பார்க்கிறோம். இதை அனேகமாக அவர் பூர்த்தி பண்ணி விடுவார். அவர் கிருஹஸ்தாச்ரமிதான் என்பதாலேயே ஸன்னியாஸ குருவுக்கு ரொம்பவும் களங்கமாகிற தப்புகள் இவருக்கு ஏற்படுவதற்கே இடமில்லாமல் போகிறது. அதுவும் தவிர இவரிடம் சிஷ்யனாக இருப்பது பால்யத்தில்தான். அப்போது மனஸ் தோண்டித் தோண்டி எதையும் 'ஜட்ஜ்' பண்ணாது. அதனால் இவரையும் ஜட்ஜ் பண்ணாது. இவர்தான் தெய்வம் மாதிரி என்று ரொம்பவும் இளமனஸில் ஏற்றிவிட்டதால், அது அப்படியே நினைத்துக் கொண்டு பக்தியோடு இருந்துவிடும்.

ஆத்ம சுத்திக்கும், மோக்ஷத்துக்கும் என்றே ஏற்பட்ட இன்னொரு குருவைப்பற்றித்தான் பிரச்னை (problem). அவர் பூர்ணமானவர் என்று நாம் எப்படி நம்புவது? அவரிடம் தோஷம் தெரிந்தால் என்ன பண்ணுவது? குரு என்று வந்தோம். தப்பானவர் என்று விட்டுப் போனால், அது குருத்ரோஹமா, பாவமா? தப்பானவர் என்று நாம் நினைத்ததே, தப்பாக இருந்துவிட்டால்...?

இந்த மாதிரிச் சங்கட நிலையில் என்ன செய்யலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறதைச் சொல்கிறேன். குருவின் யோக்ய தாம்சம் பற்றி முன்னே சொன்னதையெல்லாம் இப்போது

நானே வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டுவிடப் போகிறேன்! அதாவது, குருவுடைய யோக்யதாம்சத்தையே பார்க்காதீர்கள் என்கிறேன். வித்யாப்யாஸக் குருவிடம் குழந்தை சிஷ்யன் இருக்கிற மாதிரியே, மோக்ஷ மார்க்கத்தைக் காட்ட வேண்டிய இவரிடம் வயதான சிஷ்யர்களும் இருந்துவிட வேண்டும் என்கிறேன். அதாவது அவரிடத்தில் முழு நம்பிக்கை வைத்துவிட வேண்டும். அது கண்மூடித்தனம் என்று மற்றவர்கள் சொன்னாலும் சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும்.

குரு வேண்டும் என்று தேடினோம். சுத்தமானவர், பூர்ணமானவர் என்று நம்பித்தான் இவரை ஆச்ரயித்தோம். இவரிடம் வந்தபோது இவர் அசுத்தமானவர், அபூர்ணமானவர் என்று நாம் நினைக்கவில்லை. அப்படி நினைத்தால் வந்தேயிருக்க மாட்டோம். வந்தபின் இப்போது சந்தேகம் ஏற்பட்டுவிட்டதென்றால் என்ன செய்யலாம்? இன்னொருவரிடம் போவதென்றால் அவர் கதையும் பிறகு எப்படியாகுமோ என்று ஒரு பயம். இன்னொரு பயம். குரு என்று இவரை வரித்துவிட்டு, இன்னொருவரிடம் போனால் பாதிவ்ரத்ய தோஷம் (கற்பில் தவறுவது) போல், குருத்ரோஹம் என்ற பாபம் ஸம்பவிக்குமோ என்பது.

இந்த நிலையில் ஒரே 'ஸொல்யூஷன்' (தீர்வு), யோக்யதாம்சத்தைப் பார்க்காமலிருந்து விடுவதுதான் என்று தோன்றுகிறது. நாம் குருவைத் தேடினபோது, இவர்தான் கிடைத்து, இவரைத்தான் வரணம் செய்ய வேண்டியிருந்தது என்றால், ஈச்வரனே இவரைத்தான் நமக்குக் குருவாக அனுப்பி வைத்திருக்கிறான் என்றுதானே அதற்கு அர்த்தம்? அப்படியே வைத்துக் கொள்வோம். குருவை ஈச்வரன் அனுப்பினான் என்று மட்டுமில்லாமல் ஈச்வரனே குருவாக வந்திருக்கிறான் என்று பாவிக்கும்படித்தானே சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது! இவர் மனுஷ்ய குரு என்கிறவரையில்தான் இவர் நிர்த்தோஷமானவரா, தோஷமானவரா என்ற கேள்வி வருகிறது. இவரே ஈச்வரன் என்று நம்பிவிட்டால், இந்தக் கேள்விக்கே இடமில்லை. தோஷமுள்ள ஈச்வரன் என்று உண்டா என்ன? ஈச்வரனிடத்தில் தோஷம் மாதிரி ஏதாவது தெரிந்தால்கூட, அதுவும் நம் திருஷ்டி தோஷம்தானே? இப்படியே குருவைப் பற்றியும் நினைத்துவிட்டால் போகிறது. இவர் ஈச்வரனே

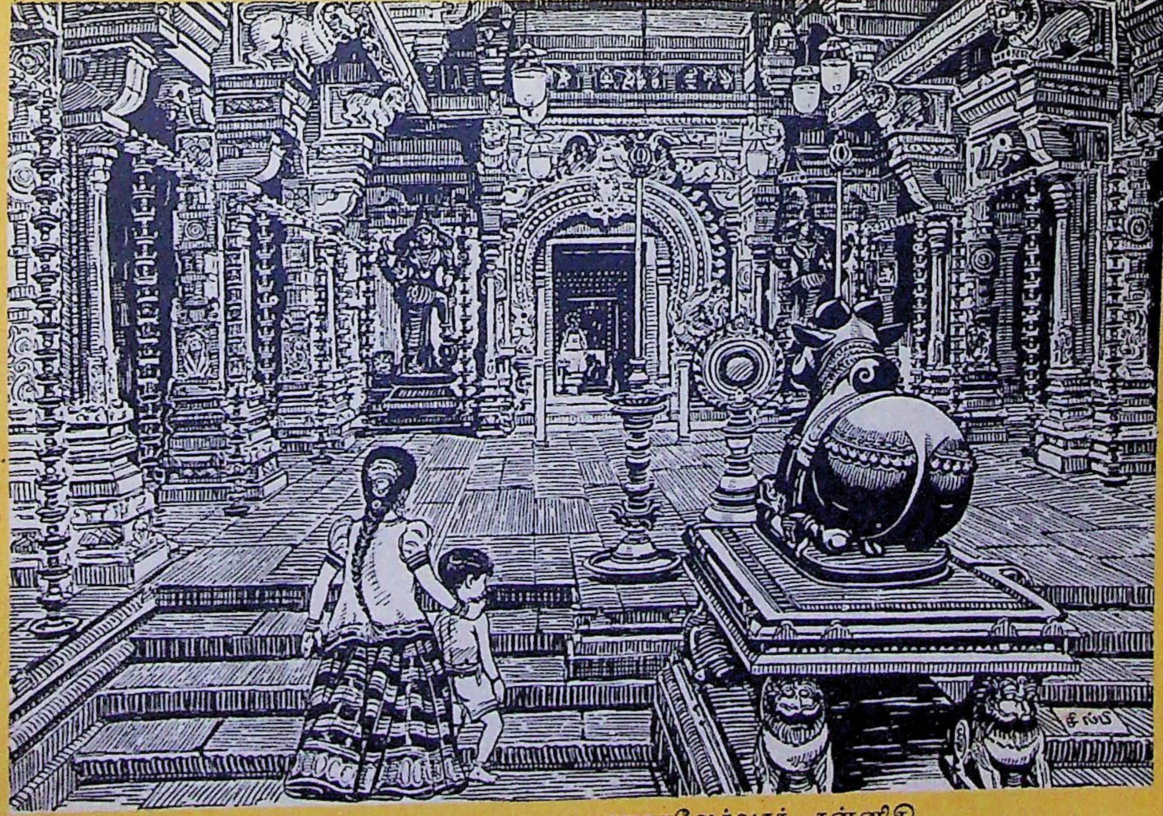
என்று வைத்துவிட்டால் இவரைவிட்டு இன்னொருவரிடம் போவதற்கும் இடமில்லை. ஈச்வரன் ஒருத்தன்தானே? ஓர் ஈச்வரனை விட்டு இன்னொரு ஈச்வரனிடத்தில் போவது என்பது பரிஹாஸமான விஷயமல்லவா?

அதனால் குரு என்று ஒருத்தரை அடைந்த பிறகு, அவர் எப்படியானாலும் இருக்கட்டும் என்று நாம் நம் பக்தியில் இறங்காமல், சலிக்காமல் அவரையே உபாஸித்து வர வேண்டும்; சிச்ருஷை பண்ண வேண்டும். இப்படிப் பண்ணினால் கடைசியில் ஈச்வரன் அவர் மூலமே நமக்குச் சுத்தியை, ஞானத்தைக் கொடுத்து விடுவான். அவர் மோக்ஷத்துக்குப் போனாலும் போகாவிட்டாலும் நாம் போய்விடுவோம்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

அத்வைதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

திருவண்ணாமலை – அருணாசலேச்வரர் சன்னிதி